

Giới thiệu Hạnh Phúc Là Gì?

Truyện tình yêu kì này là câu chuyện xoay quay Nguyên một nữ sinh trung học và cuộc đời của cô.-) :-) :-)

Mình sẽ kể chuyện theo ngôi thứ nhất và cả ngôi thứ ba.

Nhớ" ... "Nhớ" ...

"Tôi đã nhớ rất rõ"

"Cậu đã cười đùa, giận hờn trách mắng, làm hòa, tìm hiểu và... cậu đã hỏi tôi thích ai ? lúc đó... tôi đã rất hạnh phúc... vì tôi nghĩ cậu cũng rất thích tôi. Thậm chí ngay cả khi Tôi giận cậu... Cậu cũng tìm mọi cách để giảng hòa với tôi ... dù nói là giận nhưng thật ra ... tim tôi vẫn luôn đập rất nhanh khi nhìn vào cậu ... Sáng nay ... cậu đã công khai với cả lớp rằng... cậu thích tôi... Ồ... trong lớp mọi người ngạc nhiên, hoảng hốt, sock nặng. Sáng đó tất cả các cô gái đều làm người khóc sụt sùi vì anh chàng hot boy của trường mà họ hâm mộ có người yêu rồi. Còn các chàng trai cũng tức tưởi khi tôi... một cô gái xinh đẹp như một bông hoa được bày bán trong cửa hàng suốt 5 năm qua... giờ đã có chủ... Từ lúc ấy... cho đến giờ phút này... cậu và tôi là một cặp"

Phải, đó là những suy nghĩ của một cô bé 14 tuổi tên Lê Quang Nguyên đang nghĩ lúc bấy giờ.

Trưa nay, khi chào tạm biệt cậu bạn trai hot boy Hoàng lúc tan học, trên đường về Nguyên chợt nhớ mình đã quên sổ đầu bài ở lớp. Cô ấy thật sự ngạc nhiên khi quay lại ... Hoàng đã ở đó ... cùng với người con gái khác, họ nắm tay nhau, cười đùa với nhau.

Vậy Hạnh Phúc Là Gì? chính bản thân tôi còn không thể định nghĩa nổi nữa, bởi... trái tim tôi giờ đây đã... Mời các bạn cùng chiêu mộ tựa truyện hoặc điểm qua Hợp Đồng Hôn Nhân (Cô Dâu 14 Tuổi) để thức tỉnh, để sống với tình yêu đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Nhớ" ... "Nhớ" ...

"Tôi đã nhớ rất rõ"

"Cậu đã cười đùa, giận hờn trách mắng, làm hòa, tìm hiểu và... cậu đã hỏi tôi thích ai ? lúc đó... tôi đã rất hạnh phúc... vì tôi nghĩ cậu cũng rất thích tôi. Thậm chí ngay cả khi Tôi giận cậu... Cậu cũng tìm mọi cách để giảng hòa với tôi ... dù nói là giận nhưng thật ra ... tim tôi vẫn luôn đập rất nhanh khi nhìn vào cậu ... Sáng nay ... cậu đã công khai với cả lớp rằng... cậu thích tôi... Ồ... trong lớp mọi người ngạc nhiên, hoảng hốt, sock nặng. Sáng đó tất cả các cô gái đều làm người khóc sụt sùi vì anh chàng hot boy của trường mà họ hâm mộ có người yêu rồi. Còn các chàng trai cũng tức tưởi khi tôi... một cô gái xinh đẹp như một bông hoa được bày bán trong cửa hàng suốt 5 năm qua... giờ đã có chủ... Từ lúc ấy... cho đến giờ phút này... cậu và tôi là một cặp"

Phải, đó là những suy nghĩ của một cô bé 14 tuổi tên Lê Quang Nguyên đang nghĩ lúc bấy giờ.

Trưa nay, khi chào tạm biệt cậu bạn trai hot boy Hoàng lúc tan học, trên đường về Nguyên chợt nhớ mình đã quên sổ đầu bài ở lớp. Cô ấy thật sự ngạc nhiên khi quay lại ... Hoàng đã ở đó ... cùng với người con gái khác, họ nắm tay nhau, cười đùa với nhau.

Bất chợt, Hoàng sau lưng, ôm chầm lấy người con gái ấy, gì thế ...? Một ... một ... nụ hôn trong họ như đôi tình nhân đang hẹn hò. Ánh mắt ấy, Nguyên đã ghi nhớ hình ảnh đau buồn ấy vào đầu, ánh mắt thỏa mãn với mọi thứ, hạnh phúc của cô gái ấy. Và ... sự tò mò hiện rõ trên khuôn mặt của Hoàng, nó như nói lên rằng : " cô gái này, mình muốn khám phá tất cả về cô gái này". Lúc đó, giọt nước mắt nhẹ ... không phải gọi là ... nặng trĩu nỗi buồn trải dài trên má của Nguyên. Nguyên chợt nghĩ : " Mình ... đã làm gì sáng nay vậy nè ". Hàng loạt những hình ảnh với Hoàng quay về, cùng Hoàng ăn sáng, Đọc truyện cùng Hoàng, đùa giỡn với Hoàng ... Tất cả chỉ vừa mới sáng nay mà thôi. Vậy mà ...

Lại một lần nữa, sự thật tàn nhẫn. Nguyên có nhìn rõ khuôn mặt người phụ nữ đã cướp đi Hoàng khỏi tay Nguyên. Nguyên nhận ra khuôn mặt bên phải của cô ấy rất giống ai đó. Phù hiệu lớp 9a1.

Vậy là lớp mình rồi ... thảo nào ... nhìn quen quá. Nguyên nghĩ.

Sáng hôm sau, Nguyên đến lớp như thường lệ, đồng phục chỉnh tề ra dáng một lớp trưởng, tóc dài ngang hông cùng với chiếc nơ xinh xắn, dĩ nhiên là Nguyên không quên trang điểm điều đó làm cô giống nấy đứa con gái khác hơn, mặc dù cô không thích) Cô bước vào lớp và giả vờ như mình chưa thấy sự việc ngày hôm qua. Cô cũng giả vờ e ngại khi các bạn khác bảo :

- H yêu N, N yêu H, phu nhân hot boy tới kìa.

- Các cậu đừng có chồng tớ nữa mà !

- Mắc cỡ kìa mấy bây !

Giả vờ như thế ... quyết tìm cho ra người con gái ấy. Dù vậy trong lòng cô vẫn có gì đó không đúng.

"Kệ, mình nghĩ, người phụ nữ ấy là học sinh lớp mình. Nhất định phải tìm cho ra"

Vào giờ kiểm tra, Nguyên chợt nhìn ra cửa sổ. Tổ trưởng tổ hai : Ngọc - người bạn thân của Nguyên từ nhỏ bây giờ vẫn vậy, cô ngạc nhiên khi thấy Ngọc có một khuôn mặt rất giống ..." cô gái ấy"

Ra chơi Nguyên đã hỏi Ngọc :

-Cái gì, cậu nghi ngờ tớ và Hoàng sao ??? - Ngọc quát

-Không, tớ chỉ thấy cả hai có nét tương đồng thôi.- Nguyên nói

- Cậu không nên chỉ vì thấy tớ giống cô gái ấy mà ghi nhớ bạn thân mình !!! - Ngọc giận giỗi nói.

- Tớ xin lỗi lúc đầu tớ cũng nghĩ thế, cậu là bạn thân của tớ mà.- Nguyên miệng cười, nói.

- Nhưng mà đôi lúc giác quan của cậu sẽ không thể kiểm chứng được sự thật đâu. -Ngọc bỏ đi với ánh mắt đầy hãnh diện và nụ cười sắc sảo.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

-Không ngủ được. - Không tài nào ngủ được.

Nguyên cứ mãi nghĩ về câu nói của bí ẩn của Ngọc. Phần nào đó trong trái tim Nguyên, cô hiểu chúng. Nó giống như :

"Cho dù Nguyên có tận mắt

thấy Ngọc và Hoàng hôn nhau

Cho dù Nguyên tận tai nghe

những lời nói ngọt ngào của họ

Thì... đã sao nào? "

Ngoài miệng Nguyên lúc nào cũng nói "tìm ra người đó" nhưng trong lòng có thứ gì đó như nói với Nguyên rằng: "Tại sao mình phải tìm người phụ nữ đó chứ? Nếu Hoàng không chung thủy thì chỉ vì chia tay là được rồi.

Phải vì thế khi nghĩ đến việc đó Nguyên cảm thấy trong lòng thật khó chịu.

- Nè, nè Nguyên à. - Cô bạn ngồi cùng bàn bắt giác hỏi

- O! gì thế Khánh?

- Tớ thấy cậu và Hoàng quen nhau lâu rồi vậy mà trong hai người chẳng thân mật gì cả Cậu và Hoàng cũng không "onl Face" để nói chuyện.

Câu hỏi bắt giác làm cho Nguyên chợt nhận ra ... một thứ gì đó.

- Thậm chí tớ còn thấy hoàng ve vãn các cô gái khác nữa đó. -Khánh tiếp.

- Ai nói với cậu là tôi ve vãn bạn các cô gái khác hả? - Bất thành linh Hoàng lên tiếng. - Lý do tôi và Nguyên không thân mật vì cậu ấy là người trong liên

đội, sẽ rất tệ nếu như các thầy cô biết Nguyên dám yêu đương trong trường, cuộc sống của tôi là do tôi quyết định. Tôi chơi với ai cũng do tôi quyết định. Không người nào có quyền nhận xét về cuộc sống của tôi cả. - Vừa nói Hoàng vừa quàng tay qua eo Nguyên.

Hôm đó khi ra về, Nguyên chợt nói:

- Tớ xin lỗi, hóa ra suốt lâu nay cậu đều nghĩ cho tớ, vậy mà ... tớ rất ích kỷ. Tớ xin lỗi.

Về mặt Hoàng có chút ngạc nhiên không hiểu, nhưng lát sau cậu ta cười và nói :

- Ôn mà, không sao đâu.

Tuy vậy nhưng sau tất cả Nguyên vẫn không cảm thấy tốt hơn. Lòng Nguyên cứ bứt rứt khó chịu. Nguyên cảm thấy câu xin lỗi vừa rồi và việc việc chấp nhận làm bạn gái của Hoàng những điều đó không giống như con người thật của Nguyên cho lắm

- Chào các em hôm nay thầy sẽ giới thiệu với các em một học sinh mới nhé!!!- thầy chủ nhiệm bước vào lớp

- Tớ đoán chắc là một anh chàng đẹp trai đây - một nữ sinh nói.

- Không là một cô gái cực xinh mới đúng. - Một nam sinh nói tiếp.

- Không là một siêu sao "Candy" - một hs khác lại nói

Cả lớp xôn xao bàn tán về người mới, còn Nguyên thì tỏ vẻ không mấy quan tâm. Vì nơi mà vui sống là thành phố FRIENDSHIP nơi tụ tập lại tất cả những người khác màu da, khác nước nói chung là những người ngoại quốc. Thế nên việc có những anh chàng nhà giàu hay thiên kim tiểu thư cũng là chuyện thường thôi. (Và nếu như đêm sắc đẹp của Hoàng đi so sánh với những người khác thì chỉ là ... hạn cùi thôi)

- Chào các bạn. Mình tên là Aki Wadake mình là người Nhật lại Anh. Lần này mình chuyển đến trường quốc tế FRIENDSHIP để thực hiện ước mơ, hi vọng được các bạn giúp đỡ.

- Ánh mắt cậu ấy thật lạnh lùng. - Một bạn nữ reo lên.

- Cùng với mái tóc màu bạch kim ... trông cậu ấy nhưng hoàng tử băng giá!!!

- Yêu cậu quá Aki.

- Hãy gọi tôi là Aki. Aki tỏ vẻ lạnh lùng nói.- Chúng ta chưa thân thiết đến mức gọi tên của tôi. Aki cười.

-Ngài Aki. - đám con gái cứ đồng thanh reo lên.

Ra chơi, Nguyên đảm nhận nhiệm vụ dẫn Aki tham quan trường. Nhưng cô nàng không thích việc này cho lắm

- Đây là căn tin của trường ở đây có đầy đủ những món ăn như nhà hàng 5 sao nên cậu khỏi lo đói bụng nhé!!!

- Uhm, Nơi này khá giống trường cũ của tớ nên cũng dễ nhớ. Cảm ơn cậu. -Aki cười và nói. - À mà cậu ăn gì chưa? Không tớ không ăn sáng. - Nguyên nói.

- Không được như vậy rất có hại cho sức khỏe ăn cùng với tớ nào, tôi sẽ trả cho. - Aki vừa nói vừa nắm lấy tay Nguyên kéo vào nhà ăn.

Anh chàng mua 2 phần hamburger bò cỡ lớn kèm theo đó là 2 ly Coca và bánh khoai tây chiên.

- Để cậu trả thế này ngại quá. Nguyên ngập ngừng.

- Không sao tớ thích được ăn cùng ai đó, như vậy tớ sẽ không cảm thấy cô đơn.

- À ra vậy

- Nè, hay là mỗi sáng cậu cùng ăn với tớ nhé. - Há ??? Nhưng ... - Nguyên lúng túng

- Sao thế cậu không thích à? À không... được mà không sao cả.

Thật ra Nguyên nhịn tiền ăn sáng để đóng học phí và các chi tiêu khác nhưng kiểu này chắc cô nàng phải làm thêm nhiều hơn rồi.

" Xin lỗi Nguyên cậu về đi có bạn rồi. - Người gửi: Hoàng"

Tin nhắn trong điện thoại làm cô vô cùng thất vọng. Cô đã đứng đợi Hoàng 2 giờ đồng hồ và hơn thế trời đang mưa. Hóa ra.... thế này là hẹn hò.

- Nè, Cậu đang làm gì thế? -một chiếc ô tô Super Wave đời mới đi đến.

- Aki !
- Cậu làm gì vào giờ này Thế tắm mưa à?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

" Hè đến rồi, mùa xuân đã qua, nó làm tôi nhớ đến những ngày mưa phùn. Nhất là ... ngày tôi đứng đợi Hoàng ở trung tâm thành phố ... giữa trời mưa ... và Hoàng không đến. Tôi cũng nhớ lúc Aki đến, cậu ấy đã nói - Cậu thật là nhu nhược, người ta không yêu cậu thì thôi hà có gì phải làm khổ bản thân, chia tay đi. - Kể từ lúc đó, tôi đã cố tránh mặt Aki, vì tôi nghĩ cậu ấy đã sai" Nguyên vẫn như thế, vẫn giữ lấy cái ý nghĩ đó. Có người từng nói :

- Một mối quan hệ tốt là mối quan hệ không ảo tưởng về đối phương.

Nguyên đã đọc biết bao nhiêu sách nhưng tại sao ... chẳng có chữ nghĩa nào lọt vào đầu của cô ấy cả.

Mà, hè cũng đến rồi, một năm học sắp kết thúc, Nguyên nên về quê thăm bố mẹ hay tham gia chuyến du lịch đến Victoria cùng trường đây. Tiền học phí còn lo chưa xong thì tính gì đến tiền đi du lịch, nhưng mà ...

- Thầy hy vọng tất cả các em sẽ cùng tham gia với cả trường. Nếu hoàn thành tốt các bài kiểm tra trong chuyến đi này các em sẽ được cộng 5 điểm trong kỳ thi tốt nghiệp.

Vì mục đích rèn luyện cho các em kỹ năng sống nên họ cho một bài kiểm tra kỹ năng: 5 điểm trong chuyến đi. Nguyên không thể bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này và Hoàng cũng đi.

Thú thật nơi này nằm gần Bắc Cực nên khá lạnh, thế nên người dân nơi này ăn mặc như ông già Noel vậy. Nguyên mua một ly giấy với đầy Socola nóng bên trong, vừa uống cô vừa nhìn vào tấm Poster to đùng. " Người mẫu siêu nữ tính, siêu đáng yêu, siêu sexy", cô ấy hiện đang rất nổi tiếng trong giới người mẫu với cái tên Sexy Girl. Nguyên luôn muốn trở thành một người như thế,... bởi có lẽ đó là mẫu người mà,... Hoàng thích.

- Cậu còn đang làm gì ở đó thế Nguyên ? Mau đi tìm thông tin về mảnh giấy thứ nhất của bài kiểm tra đi !!!- Tiếng của Aki gọi
- À... tớ biết rồi- Nguyên chạy lại
- Theo như tớ biết mỗi người đều phải tìm và giải đáp được trên năm câu hỏi của mỗi mảnh giấy đúng không ? - Aki hỏi.
- Ừm ! Có thể các câu hỏi sẽ được khắc trên đá, gỗ, tường... Và, trong kỳ kiểm tra này sẽ có 3 người không đậu tớ nghe thầy nói thế đấy.

Đột nhiên Nguyên dừng lại, cô nhặt tờ Poster của Sexy Girl lên , phôi sạch tuyết trên đây rồi xếp gọn vào túi.

- Cậu là fan của Sexy Girl à ? - Aki hỏi
- Cũng không hẳn tớ chỉ muốn trở nên đáng yêu và nữ tính như cô ấy thôi.- Nguyên trả lời

Vừa nói Nguyên vừa thể hiện vẻ mặt buồn bã như rằng cô không thể như người phụ nữ trong tấm Poster. Đột nhiên ... Aki bảo :

- Nguyên à, thật ra tớ rất vui khi bắt chuyện được với cậu sau hai tháng tránh mặt. Tớ không muốn làm cậu buồn, nhưng... sau này khi lớn lên cậu nên trở thành chính cậu.

Lời nói vừa rồi như một nhát dao đâm vào tim Nguyên. Và ... dường như nó vừa làm vỡ thứ gì đó ... một bức màn, bức màn che phủ con người thật của Nguyên. Cô nhìn vào tấm poster

" Tôi... tôi đã thích Hoàng từ khi nào? Tại sao tôi lại phải khổ sở chịu đựng nhiều như vậy chứ ? Từ khi nào mà tôi lại trở thành như thế này ? Tại sao tôi lại đồng ý làm bạn gái của Hoàng ? Mà, thật sự tôi có thích Hoàng không ?"

- Tớ không biết đây có phải là con người thật của cậu hay không... nhưng cậu sẽ cảm thấy hạnh phúc khi cậu không phải giả vờ là ai đó - Aki tiếp
- Cảm ơn - Nguyên vứt tấm poster xuống đất và bỏ đi với nụ cười mang chút sắc sảo, chút tinh quái, chút mặn nguyên và ... chút bí ẩn.

Chương 4

- What ??? What do you say ? Tiếng thầy Johdigh tức giận khi nghe câu nói của Nguyên. Ông ấy vẫn không khỏi ngạc nhiên bởi ánh mắt lạnh lùng và khuôn mặt "bất cần đời" của một lớp trưởng như Nguyên. Nhưng cô ấy vẫn quá quyết

- I am sorry, I think I should leave this test. (Em xin lỗi, em nghĩ mình nên rời khỏi kỳ kiểm tra này)

- Why? (Tại sao)

- Because, I love it (Bởi vì em thích như thế)

Nguyên bỏ đi mặc tiếng thầy gọi. Cô trở về khách sạn chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi đảo Victoria.

- What ??? Thầy vừa bảo gì cơ ?!!- Hoàng đứng bật dậy, hỏi

- Oh ! Em ấy bảo muốn rời khỏi kỳ kiểm tra và về thăm gia đình.

Đâu đó trong nhà ăn Aki nghe thấy. Anh ta mừng vì Nguyên đã sống thật như chính mình mặc dù Aki vẫn chưa biết con người thật của Nguyên như thế nào.

- Thế ... em sẽ về quê thăm bố mẹ cậu ấy luôn. - Hoàng cương quyết nói

- Oh no !!! Hoàng, tốt nhất em không nên đi.

- Tại sao ???

- Bố mẹ ... của Nguyên đều đã mất cả rồi.

Phải, Nguyên mồ côi bố mẹ từ khi lên năm. Không những thế, ông bà, anh chị, chú bác... của Nguyên cũng mất luôn. Họ mất vì cái gì? Tai nạn? Bệnh tật?... Không, cái chết của họ như một bi kịch. Nguyên vẫn còn nhớ rõ cái ngày ấy, cái ngày mà cô mất tất cả: mất hạnh phúc, mất người thân, mất bạn bè ... tất cả những gì còn lại là những ký ức trên ngọn đồi hoang vắng.

Đồi Happiness, nơi mà đại gia đình của Nguyên sống. Đúng như cái tên của nó " hạnh phúc ", Nguyên vẫn còn nhớ như in nơi này : con thác to lớn hùng vĩ, Nguyên và anh cô ấy vẫn thường ra đây đánh cá; vườn hoa vĩ đại của Nguyên và ông, hoa Pansy, hoa Lan Chuông, hoa Chuông chuông, Azaleas, hoa hồng, hoa cúc,... và loài mà Nguyên thích nhất : cả ba lá ; suối nước nóng tự nhiên Nguyên cùng mẹ và các chị tắm vào mỗi buổi chiều; đàn cừu Nguyên và ba cùng chăn trên đồng bằng rộng lớn đầy cỏ tươi,... tất cả ... tất cả cái mà Nguyên gọi là hạnh phúc.

- Ông ơi, mỗi sáng ta cùng ra đây ngắm bình minh và chăm sóc vườn hoa ông nhé !!!

- Được thôi, cháu gái yêu của ông.

Nụ cười đơn hậu của ông luôn làm cho Nguyên cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

- Nguyên à, cháu nghĩ ... trên đời này thế nào mới gọi là hạnh phúc?

- Dạ, uhm ... với cháu hạnh phúc nhata là lúc cháu được sống và chết cùng với người mà cháu yêu thương, ông ạ.

Nguyên vẫn cười, vẫn giữ lấy nụ cười trong sáng ấy mà kjoong hề biết rằng ... đây sẽ là nụ cười hạnh phúc cuối cùng của cô ấy. Người dsanf ông lạ mặt với một mớ tiền trong tay, hân bảo : " Ông già, nếu ông chấp nhận lời đề nghị của tôi, tôi sẽ cứu gia đình ông, thế nào ..?" Gã đó muốn mẹ, mẹ của Nguyên ... trở thành người phụ nữ của hắn ta.

.....

Chương 5

Mọi người đang mắc phải căn bệnh kỳ lạ. Ói, nóng sốt, nổi mẩn đỏ, co giật. Ông không đủ tiền để chữa bệnh cho mọi người, bác sĩ bảo: "Không có tiền thì thôi, thuốc ở đây không phải là thuốc chữa" Họ đuổi ông ra khỏi bệnh viện, đá ông, đánh ông. Ông cố tìm người vay tiền nhưng họ không cho "Giờ, ông là cái lão già sống với mớ con cháu đầy đàn đó hả? Thôi thôi, cả trăm năm mới thấy ông xuống núi một lần, cho mượn rồi không trả thì sao, về đi, về đi" Họ đuổi ông mặc cho ông khóc lóc van xin. Không còn cách nào, mẹ đã tự nguyện đi theo gã đàn ông đó. Mẹ bảo: "Để cứu được mọi người là mẹ vui rồi Nguyên à, đồng tiền luôn làm được tất cả ... Và lại anh ấy cũng đẹp trai mà" Mẹ bỏ đi cùng với nụ cười ti hí trên môi bỏ mặc những giọt nước mắt của Nguyên, còn ba chỉ biết nhìn theo mẹ và nói: "Cảm ơn em". Nhưng mà trên đời này, ai cũng giữ lời sao, ngay cái lúc mà Mẹ sà vào lòng hân cũng là lúc Ngọn lửa nổi lên, hân đốt rừng, đốt cháy cả ngọn đồi đẹp, hân bảo hân làm thế để xây khu mua sắm cho mẹ. Hân biết, nếu để mọi người sống, họ sẽ ngăn cả kế hoạch đó, thế nên đổ lỗi cho việc cháy rừng và cộng với uy quyền lẫn tiền bạc mà hân có hân sẽ an toàn.

Mặc cho mọi người cố gắng giúp đỡ nhau trốn khỏi đám cháy, mẹ vẫn hí hửng ngồi bên cạnh người đàn ông đó cười nói vui vẻ. Chưa bao giờ Nguyên cảm thấy hận mẹ đến thế. Nguyên chỉ biết khóc, khóc một cách thảm thiết trong đám cháy, cảnh sát tìm được anh Tuấn và Nguyên rồi họ hỏi mẹ và hân có quen không. Lắc đầu ra về thương tiếc rồi bỏ đi.

Nguyên và anh mình được gửi vào trại trẻ mồ côi. Người ta bàn tán nói anh em Nguyên sống sót khỏi đám cháy thật là may mắn ... Nhưng càng được sống con người ta lại biết những điều mà mình không cần biết. Vài tháng sau, người ta tìm được xác của anh Tuấn chết dưới cầu, họ nói anh nhảy cầu tự tử. Nguyên đứng như trời trồng, chết câm, ở đây đứng nhìn để anh trên chiếc cán chõ đến nhà xác, Nguyên biết, biết lý do Anh Tuấn tự vẫn ... vì Anh ấy đã biến thứ mình không cần biết ... Vì đồng tiền ... Đồng tiền của gã đàn ông đó ... Đồng tiền đã gieo rắc bệnh dịch trên đồi Happiness ... Đồng tiền đã mua chuộc bác sĩ không chữa bệnh cho mọi người, Đồng tiền đã đánh đập ông ... Đồng tiền đã đem mẹ đi ... Đồng tiền đã đốt ngọn đồi ... Và ... Và đồng tiền cũng lấy đi người thân duy nhất còn lại của Nguyên. Tại sao? ... Tại sao?... Nguyên ... Có làm gì sai đâu chứ? ... Sao cuộc sống Nguyên lại bất hạnh đến thế chứ?

***** Truyện này của bạn mình làm mấy bạn đọc và cho,tụi mình nhận xét nha. ***** PANDA *****

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

"Rầm" cánh cửa ở sân thượng mở ra.

-Nguyên, em còn đang làm gì ở đây thế?

- Nguyên, sao giờ này cậu còn chưa vào lớp?Hai câu hỏi này quá kì lạ đối với một lớp trưởng như Nguyên _ Tại sao thế? Aki và Hoàng đã chạy như điên để tìm cô ấy sau khi biết nguyên từ bỏ chức lớp trưởng ... và đặc biệt cô đã trốn học cả buổi sáng.

nhưng điều làm họ quan tâm nhất bây giờ là câu trả lời mà là ... ngoại hình của Nguyên. Khuôn mặt thờ ơ lạnh lùng lẫn với mái tóc ngắn hung đỏ... đỏ như ngọn lửa. Cô tựa mình vào lan can và không quan tâm đến câu hỏi hay sự thắc mắc hiện rõ trên khuôn mặt họ.

- Nè, hai cậu làm gì mà nhìn tôi chằm chằm vậy?

- Tụi tớ ... -Aki ấp úng

- Bạn anh tìm em này giờ đây Nguyên.

-Thân quen gì mà anh với em, xưng hô cho đăng hoàng đi.

Câu trả lời lạnh như băng của Nguyên làm cho Hoàng phải sửng người. Phớt lờ những câu nói triền miên của Hoàng, Nguyên nói:

- Xi, thật phiền phức. nếu thế, chúng ta chia tay đi.

Bỏ đi ... bỏ đi tất cả. Nguyên bỏ mặc sự thắc mắc... những suy nghĩ... những lời nói của mọi người về cô ấy bây giờ. Cô chỉ quan tâm rằng mình đang sống thật với bản thân.

- Cảm ơn cậu, Aki.

- Tớ không nghĩ mình đã giúp được gì cho cậu.

Không biết vì sao, nhưng có lẽ hôm nay nhà ăn làm Hamboger hơi cay nên trông má Aki có phần hơi ửng đỏ. Nguyên kể cho Aki nghe về những ngày nghỉ hè. tạ lỗi vì đã không về thăm gia đình sớm hơn. Cô nhớ cô và lau chùi mộ của mọi người, dựng lại căn nhà nhỏ khi xưa, trồng cây cho khu vườn của ông... chẳng hiểu vì sao nhưng có lẽ Nguyên cảm thấy thoải mái khi tâm sự cùng Aki, kể cho Aki nghe về quá khứ của mình mà không chút mất cảm, tự ti. Cô bảo mình thay đổi màu tóc để mãi nhớ về ngọn lửa định mệnh ấy, còn về... từ khi mồ côi cô đã phải sống đơn độc giữa cái xã hội xa hoa mà chẳng một ai bên cạnh, thế nên từ nhỏ cô đã tỏ ra thờ ơ và lạnh nhạt với mọi thứ. Nguyên không quan tâm đến cái gọi là quyền lực, tình yêu hay tiền bạc. Cô chỉ yêu cầu được sống và được chết như một người bình thường. Bình thường.. bình thường đủ để cô có thể là chính mình.

Aki không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào mắt Nguyên và lắng nghe. Anh mặc cho tiết học đã bắt đầu. Có lẽ Nguyên nên cảm ơn Aki thêm lần nữa vì ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

- Anh Hoàng ơi! Nhỏ Nguyên cứ nhìn em chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống em nè, đáng sợ quá.

- Chắc cô ta đang ghen vì đã làm mất anh đấy. Há, thứ con gái nhàm chán.

Nguyên rất ghét kiểu nói chuyện ẻo lả của Ngọc. Ghét hơn nữa là giờ Ngọc làm bạn gái của hoàn sau hôm Nguyên đòi chia tay. Cuộc sống vốn là thế đấy... con người ta luôn phải chấp nhận những sự thật... thật và thật nhất. Ai lại có thể chấp nhận được rằng người bạn thân nhất từ thuở nhỏ lại đi phản bội mình cơ chứ... Nhưng Nguyên làm được, cô không khóc để chấp nhận nó mà im lặng để chấp nhận nó. Cô luôn phải chấp nhận cái mà người ta gọi là "Chuyện đời thường". Cô luôn phải làm thế dù có là sự thật hay dối trá... vì đó là cuộc sống của cô-một đứa con gái không cha không mẹ. Bây giờ cô đã thật sự cảm thấy hối hận khi cái gì cũng phải chấp nhận... chấp nhận cái xã hội xa hoa này... chấp nhận làm một đứa con gái ủy mị, nữ tính... chấp nhận Hoàng chấp nhận sự giả dối của Hoàng và Ngọc.

Quá nhiều chấp nhận rồi, nên từ chối vài cái đi là vừa.

- Có 3 điều : thứ nhất : tôi không mất anh mà chính tôi đá anh mới đúng. Thứ hai: tôi chia tay với anh đã hai tuần rồi vì thế đừng dẫn bạn gái đến ra về nữa. Và thứ ba: tôi không quan tâm đến hai người.

Vẫn lời nói ấy, vẫn khuôn mặt ấy chúng lạnh như băng. Họ dường như đông cứng ngay khi Nguyên bỏ đi. Họ ngượng về việc làm của mình, họ đáng bị như thế.

Và Nguyên vẫn thế, vẫn thờ ơ và lạnh nhạt. Cô không quan tâm đến bất cứ thứ gì mình không hứng thú. Cũng có vài người đưa ánh mắt thương hại sang nhìn Nguyên. Họ nghĩ Nguyên bị Hoàng đá, nhưng cô không quan tâm, cô cứ sống là chính mình.

Và với cô bây giờ, Aki là người duy nhất cô có thể tin tưởng. Vì cậu đã có mặt đúng lúc, đúng nơi, đúng chỗ mà Nguyên cần nhất... Với cô Aki là người bạn thân, thân nhất mà cô từng biết. Cứ ngỡ một thiên thần đang hỏi "Bây giờ hạnh phúc được chưa ?" thì ông Trời bảo: "Số của cô ta không có gì được gọi là hạnh phúc cả". Và sự kiện tàn nhẫn như ngày hôm nay cũng là câu trả lời từ ông Trời gửi đến cô.

Ngày hôm nay, cái ngày định mệnh, ngày mà cô gặp lại mẹ mình. Một đám đàn ông lạ mặc vest đen làm cô bất tỉnh trong nhà vệ sinh rồi đem cô đi mà không ai hay.

- Chào con gái, con tỉnh rồi đấy à.

Một người đàn ông ăn mặc sang trọng ngồi đối diện với cô trên chiếc bàn họp dài. Cô đang ở đâu? Một căn biệt thự. Im lặng một lúc, cô hỏi:

- Ông là ai? Đây là đâu?

Ông quay ra cửa sổ rồi thì thào: "Ta là cha con mà ". Dường như Nguyên không quan tâm đến người đàn ông đó. Cô nhìn chăm chăm vào người phụ nữ à không, là một quý cô ăn mặc sang trọng không kém gì người đàn ông cùng với hàng tá thứ trang sức trên người. Nhìn chăm chăm không phải vì cô ngưỡng mộ sắc đẹp của bà ta mà là vì cô nhận ra bà ta. Người đàn bà ấy là mẹ của Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

" Thật tĩnh lặng".

" Tĩnh lặng đến mức mình không còn nhận ra đây là căn biệt thự lớn giữa một thành phố nhộn nhịp nữa. Chỉ vừa mới nãy thôi...mới nãy..."

Phải, lúc nãy Nguyễn đã đưa ra một quyết định điên khùng và bây giờ có muốn rút lại cũng không được.

- Sao bà lại ở đây? Bà muốn gì? Nguyễn đứng bật dậy, cô tò vò về tức giận khi nhìn và người đàn bà đó.

- Ôi, ta là mẹ con đây mà, người mẹ thì luôn phải ở cạnh con gái của mình chứ- người đàn bà ấy nở nụ cười thân thiện làm Nguyễn không tài nào kiềm được cơn giận mà "bây" thẳng đến tát vào mặt mẹ mình.

Hay nói thẳng hơn cô chưa bao giờ muốn xem người đàn bà đó là mẹ mình. " Cái thứ giả nhân giả nghĩa".

Nguyễn luôn nghĩ như thế cho dù ả có là mẹ mình. Người đàn bà đó bỏ Nguyễn theo trai, thì cần gì phải kính nể chứ. Bà ta bỏ mặc Nguyễn phải buồn bã giữa chợ đời còn mình thì hí hửng được trai đẹp ôm và bơi

giữa bể vàng.

Nguyễn còn nhớ rất rõ , nhớ cái ngày mà cô trốn khỏi trại trẻ mồ côi đi tìm mẹ, để đem mẹ về, để nghe mẹ xin lỗi và lúc đó Nguyễn sẽ tha lỗi cho mẹ rồi cả hai sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng đường đời không như cô nghĩ, cuộc sống không " màu hồng" như cô muốn. Cầm hai trăm ngàn trên tay với khuôn mặt ngơ ngác của đứa trẻ mới 6 tuổi, cô bước chân lên Sài thành. Thức ăn, đồ uống đắt đỏ hơn cô tưởng, và đôi lúc cô cũng bị bọn xấu lừa gạt, gạt tiền, gạt lòng tin, quá nhiều nỗi đau mà cô phải trải qua với độ tuổi như thế. Thậm chí ngay cả khi cô đã thông thạo nơi này thì hằng ngày cô cũng phải làm việc cực nhọc ở các quán ăn lau dọn, đến cả giúp việc nhà. Ngày mới học việc cô luôn bị đánh đập. Cô còn không biết cái Tết là gì, quần áo mới là gì, được ăn kẹo, ăn bánh kem ngon như thế nào? Và... dù 6,7 tuổi nhưng cô vẫn không được học hành. Đôi lúc khi lau dọn gần phòng con gái bà chủ nhà cô mới dám ghé tai sang nghe đánh vần, thỉnh thoảng lại nhép miệng theo "mờ e me nặng mẹ, bờ a ba..."nhưng khi bị phát hiện cô sẽ phải chịu những trận đòn roi đến sáng mai cũng không dậy nổi,... Quá nhiều đau khổ, quá nhiều buồn chán, đôi lúc cô ngước nhìn bầu trời đêm, hai dòng lệ chảy dài ở má, cô tự hỏi:" Hạnh Phúc là gì?"

Đôi lúc cô thèm, thèm đồng tiền lẻ và tiếng à ời của mẹ mỗi đêm, thèm bàn tay ấm áp của ba, thèm tấm lưng rộng của anh... Vì quá đau khổ cô đã từ bỏ việc tìm mẹ, mà đi tìm tương cho chính mình.

Cô ăn cắp tiền của bà chủ và bỏ khỏi nhà. Rồi cô xin vào trường Quốc tế Friendship,...v...v...

Vậy mà giờ người đàn bà này lại tự nhận mình là mẹ.

"Chát"

- Nghĩ cái gì mà dám làm thế với mẹ con hả? - Gã đàn ông đứng bật dậy tát mạnh vào má Nguyễn.

- Thế ông nghĩ mình có tư cách gì mà dạy bảo tôi?

Gã đàn ông đó ngồi xuống, uống cốc trà lấy lại bình tĩnh rồi nói chuyện với Nguyễn. Ông ta bảo mình tên là Dũng, chủ tịch tập đoàn Dumas, một trong 15 tập đoàn lớn nhất thế giới, yêu cầu: từ giờ Nguyễn sẽ là con gái của ông ta và người đàn bà đó. Khi hỏi tại sao thì gã nói: " Vì ta không có con gái, đôi lúc sẽ có cuộc hôn nhân chính trị và ta cần con."

Đến giờ phút này họ chỉ biết lo cho thân mình, Nguyễn cứ ngỡ người đàn bà đó sẽ...

- Tôi từ chối.

- Không được- Bà ta chọt lên tiếng.

- Con gái à, con có thằng bạn tên Aki đúng không? Con có muốn ta biến tuổi thơ đầy hạnh phúc của nó thành quá khứ của con không? Ông ta cười gian liếc mắt nhìn Nguyễn.

Nguyễn biết gã đó, gã đàn ông khôn nạc, cô không muốn làm tổn thương ai cả, và đối với người mà cô yêu thương nhất, cô không muốn khắc bất cứ vết sẹo nào vào Aki cả, cô sẽ... hy sinh vì người mà mình yêu thương. Giữ gìn tương lai lẫn tuổi thơ cho họ...

- Tôi ... đồng ý- giọt nước mắt chảy dài trên má Nguyễn " Hạnh phúc là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Quyết định đó.

Quyết định nhảm nhí của Nguyên.

Hay nói thẳng hơn, quyết định cao cả đó của cô đã đưa cô đến một thế giới khác.

"Tôi không mong gì hơn là được sống và được chết như một người bình thường" Nguyên đã từng nói thế. Nhưng cô không thể ngờ rằng từ lúc Aki xuất hiện và cô coi anh như người thân cũng chính là lúc cô bước chân vào con đường này... con đường lắm thứ chông gai và cạm bẫy, một lực chọn sai lầm cũng đưa cô đến con đường chết.

- Tôi đồng ý.

- Tốt lắm, đó là câu trả lời mà ta muốn nghe ngay từ đầu- Ông Dũng cầm điều thuốc lên và nói- Vậy ta có 3 điều. Thứ nhất: từ giờ con sẽ xem ta như cha ruột và không được nói cho ai biết. Thứ hai: ta đã thuê quân gia cho con rồi, chỉ có duy nhất mình anh ấy biết mọi thứ về con, thế nên con phải nghe lời anh ấy. Và thứ ba: mọi quyết định của ta đều có ảnh hưởng đến tập đoàn Dumas, thế nên con luôn phải làm theo những gì ta nói và yêu cầu, con hiểu chưa?

"Ừ", một tiếng thôi, Nguyên bỏ về phòng. Cô thậm chí còn chẳng quan tâm rằng mẹ sẽ nói gì với mình. Cô biết, như nhìn được trước tương lai của bản thân, Nguyên thờ dài.

- Sao trông cô chán nản thế, cô chủ.

Một anh chàng chừng 23 tuổi mặc vest đen trong rất lịch sự, cao chừng 1m70, đeo kính và... giống người ngoại quốc. Bỏ mặc những điều quan trọng khác, Nguyên hỏi:

- Ba hay mẹ anh là người nước ngoài vậy?- nói rồi Nguyên bỏ đi một cách thờ ơ mà không muốn nghe câu trả lời.

Không tò về tức giận hay khó chịu, anh chàng quay lại:

- Tôi là quân gia của cô, tên tôi là Julien. Kể từ giờ tôi sẽ giám sát và chỉ định ra những hoạt động hằng ngày của cô. Cuộc sống của cô sẽ đảo lộn từ đây, nên cô sẽ không có thời gian để thờ ơ như thế nữa đâu, cô chủ. Và... mẹ tôi là người Pháp, bố tôi là người Việt, cô đã hài lòng chưa.

- Vậy à? - Nguyên vẫn trả lời một cách thờ ơ, không lấy chút ngạc nhiên.

Kể cũng được một tháng rồi, như những gì tên quân gia ấy nói. Lũ bạn vẫn không khỏi ngạc nhiên khi thấy sáng, trưa, chiều, Nguyên đều có người đưa đón bằng taxi, đi đâu cũng có quân gia theo sau, ăn toàn những món đắt tiền trong nhà hàng 5 sao, hết giờ ở lớp cô lại phải "chạy" như điên đến các trung tâm dạy kèm, đôi lúc còn phải đến công ty cùng ông Dũng ký các bản hợp đồng và các buổi dạ tiệc. Ông ta bảo làm như thế để mở rộng các mối quan hệ. Nguyên không quan tâm, cô chỉ cần để nụ cười thân thiện giả tạo trước mặt họ, rồi khi cô chỉ có một mình trên xe... không khí gần như đóng băng, không cười cũng không khóc, chỉ lạnh lùng và thờ ơ.

Và hầu như chỉ có Julien là được nhìn thấy những khoảnh khắc đó của Nguyên. Anh lấy làm ngạc nhiên có thể chịu đựng nhiều đến thế. Cười nói và đùa giỡn với lũ bạn nhà giàu chảnh chọe, gọi là "Ba ơi, mẹ ời" trước những người không xứng đáng làm ba làm mẹ của mình... và nhất là từ bỏ cả cuộc đời để hy sinh vì một người bạn, Nguyên thậm chí ao ước có một cuộc sống có một cuộc sống tự do hạnh phúc, nhưng chưa gì nó đã bay mất.

- Đạo này trông cậu lạ quá đấy, Nguyên à.

Câu hỏi bất thành lời này của Aki khiến Nguyên phải đứng hình, cô đáp:

- À thì có vài chuyện xảy ra. Nên tớ khá bận rộn, hiếm lắm mới có thời gian đi uống nước với cậu thế này.

- Vậy... chuyện xảy ra là gì?

Nguyên đã dối Aki, cô không muốn cho anh biết sự thật. Cô bảo mình đã tìm được ba ruột sau 5 năm chia cắt, và ông ấy là giám đốc của một công ty thế nên... Tuy nhiên, điều làm Nguyên quan tâm nhất bây giờ không phải là câu trả lời đó có lừa được Aki hay không, mà là... Biểu hiện của cậu ấy, Aki hôm nay rất khác mọi khi. Từng câu hỏi, lời nói, thậm chí là nụ cười... trông chúng rất sắc sảo. Nhìn Aki lúc đó... hết như cáo chính đuôi: sáo nguyệt, tình ranh. Aki của mọi hôm rất hiền và tốt bụng, nụ cười lúc nào cũng thật cả.

- Về rồi đấy à? Con gái ơi, ta có một tin quan trọng muốn thông báo nè. Đó là... con sắp được đính hôn với con trai của chủ tịch tập đoàn Abaraxin rồi đó. Đây là tập đoàn hùng mạnh nhất đứng trong top 15 tập đoàn mạnh nhất nhất của thế giới đó, "ui" con gái của mẹ hên quá đi. Con sẽ giàu to và trở thành bà hoàng luôn đó. Hí...

Chương 10

- Gì cơ?- Nguyễn hỏi lại để chắn mình đã nghe nhầm.

- "Gì cơ" gì chứ? Ba con vừa ký hợp đồng với tập đoàn Abaraxin và họ yêu cầu sẽ có một cuộc hôn nhân với con trai cả của chủ tịch tập đoàn bên đó, nhưng vì cả hai còn phải đi học nên chỉ đình hôn thôi.

- Mẹ à... mẹ không nói nhầm chứ?

- Nhầm? Không đâu, cứ hỏi ba con đi rồi biết- Người đàn bà cười hí hửng rồi tiếp- Suróng thật, con sắp trở thành bà hoàng đấy Nguyễn à...

Không muốn nghe thêm những gì người đàn bà ấy nói, Nguyễn bỏ đi tìm người đàn ông đó. Tức giận, giận dữ, hận,... bao nhiêu cảm giác khó chịu đang dồn vào người Nguyễn. "Ông ta... sao ông ta dám chứ, nghĩ ông ta là ai?"

"Rầm" cánh cửa của căn phòng to lớn mở ra.

- Nè, chuyện này là sao?

- Có gì để nói sao? Con nghe mẹ kể hết rồi mà- ông ta ung dung hút cho hết thuốc trên tay.- Phải, chuyện là thế đấy, đây là cuộc hôn nhân chính trị, con sẽ là người đưa tập đoàn Dumas này sang một chương mới. Có tiền, có danh vọng, có quyền lực, con không thích sao. Với lại, con đã chấp nhận ba điều mà ta yêu cầu rồi, không từ chối được đâu. Ha, ha, ha.

Im lặng một hồi, Nguyễn mỉm cười và nói:- Vâng, theo cha muốn, con sẽ làm theo, giờ xin phép cha con về phòng.

Đi về

Nguyễn vừa đi vừa để nụ cười giả tạo trên khuôn mặt. Julien cứ không ngừng nhìn Nguyễn. Anh khâm phục Nguyễn, khâm phục sự chịu đựng của cô, sao cô có thể cười dù cả cuộc đời cô giờ đây chẳng còn gì cả. Cô đang dần mất đi, mất đi tất cả. Người cô yêu thương và nói thẳng hơn người cô thích là Aki. Cái ngày mà cô chấp nhận làm con gái của ông Dũng thì cô cũng vẫn còn cơ hội để đổi theo Aki, cùng đi ăn uống với Aki,... nhưng giờ thì không, cô gần như đã thuộc về một người khác rồi.

Về đến phòng Julien kéo Nguyễn lại và ôm cô vào lòng.

- Dù rồi đấy, cô không cần cười nữa đâu. Ở đây chẳng còn ai nữa rồi, tôi sẽ lắng nghe cô, hãy khóc đi.

- Híc... thật... thật không?

Nguyễn òa khóc, cô thầm cảm ơn Julien. Cảm ơn anh đã hiểu cho cô. Cô ghét phải làm điều đó, nụ cười và lời nói thân mật, cô ghét chúng. Nhưng vì Aki, cô sẽ chấp nhận, chấp nhận hy sinh tất cả,... Dù sao, cô cũng chẳng còn lại gì... ngoài những giọt nước mắt này. Cô đang khóc, khóc hết tất cả để không còn gì để khóc nữa.

Ba ngày. Đã như thế ba ngày rồi. Nguyễn ngồi lì trong phòng, cô không đến trường cô sợ phải gặp Aki, cô sợ hình ảnh của Aki sẽ vào đầu đầu.

- Cô nên đi.- Bất giác Julien nói- Dù gì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, cô nên cho cậu ấy biết sự thật. Hãy nói cho cậu ấy biết sự thật về cô, về cảm giác của cô như vậy sau này cô sẽ không cần phải hối hận.

Im lặng một hồi, cuối cùng Nguyễn quyết định sẽ đến trường, sẽ làm theo lời Julien và cô sẽ không phải hối hận. Tim cô cứ đập thình thịch, tới tiết rồi nhưng Aki không có trong lớp. Hiếm thấy thật, cô đi tìm, tìm khắp nơi. Nơi cuối cùng, cô mở nhẹ cánh cửa ở sân thượng ra,... và rồi cô thấy, thấy cái cảnh tượng mà cô từng thấy ở Hoàng. Aki đang hôn một người con gái khác.

- Anh à, sao anh cứ chơi thân với nhỏ Nguyễn đó quá vậy?- Cô gái lạ mặt ấy làm nũng rồi ôm Aki.

- Em đừng lo cô ta chỉ là trò cười của anh thôi, em đừng lo. Cái thứ con gái nhảm chán và cả tin như cô ta không đáng để anh yêu.- Nói rồi Aki quay sang hôn người con gái ấy lần nữa.

Chương 11

Chương 11. Tôi ước gì Julien ở lại. Anh sẽ giúp tôi vượt qua mọi nỗi đau. Anh là người duy nhất thấu hiểu tôi.

Hình ảnh đó, hình ảnh mà Nguyên chưa bao giờ muốn nó lặp lại trong đời mình. Vậy suốt thời gian vừa qua cô đã hy sinh vì cái gì? Nguyên cắn chặt môi để kìm những giọt nước mắt, Phần nào đó trong cô hy vọng đây chỉ là giấc mơ... nhưng không, môi cô ... chảy máu và nó rất đau, hình ảnh đó cũng không biến mất, nó vẫn ở đó. Tại sao? Sao Nguyên đang đau như thế mà họ vẫn hạnh phúc sưởi ấm tình yêu. Nhẹ nhàng, Nguyên đóng cánh cửa lại rồi lăm lăm bước về. Lúc đầu là nhảm chán giờ lại là cả tin, Nguyên cả tin đến mức đó hay sao? Thế... thế trước giờ Nguyên đã tin vào cái gì? Tin vào cái gì?

- Thế nào? Mọi chuyện tốt chứ?- Julien hỏi với vẻ mặt hớn hờ khi thấy Nguyên từ trường bước ra.

- Julien... đưa tôi về nhà... được không?- Nguyên hỏi với vẻ mặt buồn bã.

Như hiểu được tất cả diễn ra, im lặng anh làm theo lời Nguyên. Sao nó đau đến thế? Đau hơn cái lần Nguyên thấy điều đó ở Hoàng. Chắc là vì... cô đã yêu Aki. Nhưng tại sao Nguyên không khóc, cô chỉ im lặng, vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ như mọi hôm. Trông cô chẳng giống người thất tình tí nào.

Gần về đến nhà, Julien bỗng dừng xe lại và hỏi:

- Tiểu thư, tôi biết có lẽ đây không phải là lúc thích hợp nhưng tôi buộc phải thông báo cho cô một tin buồn.

- Anh nói đi- Nguyên tỏ vẻ không quan tâm đến tin tức gì đó của Julien.

- Thật ra... kể từ ngày mai tôi không làm quản gia cho cô nữa.- Anh nói với vẻ ập úng.

Nguyên gằn như hóa đá. Cô hỏi:

- Tại sao?

- Tôi đã hoàn thành của bản hợp đồng rồi- Julien tiếp- Và... và mẹ tôi... đang lâm bệnh nặng, tôi cần về Pháp ngay.

- Vậy à?- Nguyên cố tỏ vẻ cứng rắn.

- Um... có điều... tôi...

-- Khi nào anh đi?- Nguyên ngắt lời của Julien.

- À, 3h sáng mai. Tiểu thư, tôi...

- Chúc anh đi vui vẻ- Một lần nữa cô ngắt lời của Julien. Nguyên bỏ ra khỏi xe và đi bộ về mặc cho Julien không ngớt gọi.

Giờ đây trong đầu Nguyên chẳng có gì ngoài sự trách móc, buồn thảm.

"Giữ chứ? Đầu tiên là Aki giờ lại là Julien... sao mấy người cứ thích làm tôi tổn thương quá vậy? Bộ thấy người đau khổ là sở thích của mấy người hả? Cái gì nhảm chán chứ? Cái gì cả tin chứ? Tất cả mấy người... đi chết hết đi..."

Hồi đầu, Nguyên không ngừng chửi bới Aki và Julien nhưng lúc sao cô không thể kìm chế được sự buồn bã, hoặc có thể nói chúng khá buồn cười.

"Tôi đã tin, tin tất cả, đúng vậy. Tôi tin cậu là bạn của tôi, cậu là người duy nhất có thể hiểu tôi, cậu nói, cậu cười, cậu vui vẻ,... Cứ tưởng, chỉ có mình tôi là biết nụ cười giả tạo thôi đấy. Cậu đã qua mặt tôi, ra đó là tất cả những gì cậu nghĩ về tôi? Tại sao? Mình đã cố, cố không quan tâm đến cậu ấy, cố lạnh lùng và thờ ơ trước hành động của cậu... nhưng sao không thể. Sao mình cứ không ngừng hỏi bản thân về những câu hỏi đó cơ chứ?... còn anh nữa Julien, mọi khi thấy lịch sự hào hiệp lắm mà sao giờ vô duyên đột suất vậy? Bộ sáng sớm mới ngủ dậy đập đầu vào tường hay sao... hả? Đã biết không phải lúc rồi còn cố nói cho tôi nghe nữa chứ, cái đồ vô duyên. Anh nói như thế không sợ tôi buồn hay sao, ngày mà tôi khóc, anh... anh là người duy nhất thấu hiểu tất cả. Vậy mà giờ anh lại đòi đi, đi là đi thế nào hả?... Được thôi, anh muốn đi chứ gì, đi thì đi tôi không cản đâu. Tôi sẽ trả cho mấy bay nỏ rồi anh rơi xuống biển chết đuối luôn, còn cậu nữa Aki, thích nhò đó chứ gì? Ok, cứ hốt xác nhò đó về rồi cười luôn đi, đồ khốn. Chỉ sợ sau này nó sẽ đá bay đi cậu rồi đi theo thằng khác, đến lúc đó thất tình thất cổ tự tử thì tôi cũng không có đi đám ma đâu. Đi chết đi, hai tên khốn..."

Nguyên cứ như thế, cứ nằm lì trong phòng rồi lăm bầm mấy lời nguyên, 10h tối, vẫn còn 7 tiếng nữa,... vẫn như thế, im lìm... sao cô không khóc? Sao cô không la lớn lên rằng "Hãy ở lại đây Julien hay sao cậu lại yêu cô ta mà không phải tôi, Aki" Nhưng, cô chỉ im lặng nằm dài trên giường mắt hướng lên trần.

- Có chuyện buồn hả, em gái?- Anh Lam đi đến.

- Sao không gõ cửa. - Nguyên đáp.

- Có, nhưng em không nghe và không trả lời anh.

Nguyên không thích anh chàng này cho lắm. Anh Lam là con trai thứ của ông Dũng và mẹ lớn. Hiện nay, anh ấy đang làm DJ trong các hộp đêm, trong anh em thì anh ấy là tốt tính nhất. Nhưng Nguyên không nghĩ vậy, cô ghét tất cả những ai có quan hệ đặc biệt với lão già đó.

- Tuy không biết chuyện gì, nhưng anh có thứ làm em vui đấy.

- Gì?

- Club'Pareteri, anh đang làm việc ở đó.

- Club' Pareteri? Cái nhà vệ sinh nào tên lạ vậy? Anh đang làm gì trong đó thế? Hút bồn cầu à?- Nguyên đáp lại với giọng điệu mỉa mai.

----- Trong truyện có vài yếu tố hơi lạ nên có gì các bạn góp ý nhé, Cảm ơn mọi người đã ủng hộ nhé-----

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chương 12. Người Xin Lỗi Trước Là Người Dũng Cảm Nhất.

Người Tha Thứ Trước Là Người Mạnh Mẽ Nhất.

Và Người Lãng Quên Trước Sẽ Là Người Hạnh Phúc Nhất.

- Em hỗn với anh quá đó- Anh Lam cau mặt.

- Ai quan tâm.

-... Anh hiểu rồi, nếu em không muốn thì thôi. Khi nào cần gì thì gọi anh.- Anh Lam rời khỏi phòng với vẻ mặt buồn bã.

Nguyên biết, anh Lam muốn thân với cô hơn, muốn coi cô như đứa em gái ruột, muốn được chăm sóc, lo lắng và quan tâm Nguyên như em gái. Dù biết là thế, nhưng cô không muốn quen biết hay làm thân với những người có chung dòng máu với lão già ấy cả.

"Reeng, reeng" tiếng chuông điện thoại của anh Lam reo lên. Thì ra là anh ấy bỏ quên nó ở đây. Chẳng còn cách nào khác, Nguyên phải chạy đến nơi anh Lam làm việc rồi trả nó lại. Hình như nơi đó tên là Club's Pareteri thì phải.

- Tài xế chở đến hộp đêm Pareteri nha, càng nhanh càng tốt.- Nguyên yêu cầu taxi đi nhanh vì cô đã nhìn thấy. Ảnh của một người phụ nữ hiện lên khi chuông điện thoại reo. Ở trên có dòng chữ "Len yêu dấu". "Len" có lẽ đó là tên cô gái mà anh Lam yêu. Như hiểu được phân nào Nguyên quyết định chạy như điên để trả chiếc điện thoại.

"Tít,tít". Nhạc chuông tin nhắn không biết vì sao mà Nguyên luôn cảm thấy hứng thú với những cặp tình nhân đang yêu.

"Tối nay em bận, không tới câu lạc bộ được. Xin lỗi anh nha. yêu anh nhiều.xxx"

Đọc tin nhắn này rồi, lại càng khiến Nguyên muốn đưa nó cho anh Lam càng sớm.

- Tối nay rồi, Tiểu thư.

Vội vã, Nguyên đưa 100 ngàn cho ông tài xế mà không cần thối. Chạy xồng xộc vào cổng "a" cô reo lên sung sướng khi thấy anh Lam đang đứng ở trước cổng vào, vô tình Nguyên chạy qua nhưng không anh để ý. Ngó nghiêng, Nguyên thấy một cô gái ăn mặc sexy tóc xả dài ngang lưng, khuôn mặt trái xoan, mắt tròn xoe, miệng nở nụ cười, cô ấy là Len, người con gái trong hình... cô đang đi cùng với một người đàn ông khác. Họ dắt tay nhau vào... khách sạn. Anh Lam cứ đứng đấy, lặng im nhìn theo họ.

- Anh có muốn làm gì không?- Nguyên bước đến với ánh mắt đầy căm thù, nói

-...- Anh Lam im lặng một hồi- A, em làm gì ở đây thế hiếm khi thấy em đi tìm anh đó nha.

- Em hỏi lại lần cuối. Anh có muốn làm gì hay không?- Nguyên quát.

Im lặng, anh Lam vẫn chẳng thể nói gì với về mặt thất thần. Không kìm chế được cơn giận dữ, Nguyên nói:

- Theo em.

Nguyên dắt tay anh Lam theo mình. Cô ngồi xuống bên chiếc xe hơi. Cô lấy trong túi ra một chiếc túi nhỏ chọc thủng bánh xe. Và cũng chẳng biết từ bao giờ cô lấy những bình sơn từ túi ra rồi xịt đủ lên xe cả.

- Anh còn đứng đó làm gì nữa hả, không cùng chơi với em à? - Nguyên hỏi với vẻ mặt như là "Đến đây và trả thù cô ta đi nào"

- Anh...- Lam ấp úng.

-"Anh,anh" cái gì? Tinh táo lại và đánh giá tình hình đi, anh có thể để người phụ nữ phản bội mình đi như thế sao?

- Nhưng...

- Cứ như thế sau này anh sẽ hối hận cho xem, đến lúc đó đừng trách người em gái này vô tình nhé. em từng nghe nói" Trong tình yêu, sẽ có một người như đám mây đen trong đời bạn, khi họ đi rồi bầu trời sẽ lại trong xanh" anh không nghĩ thế sao? Đời anh chỉ có một lần này thôi đấy, chỉ có 1 lần... để về bật lên xe cô ấy thôi đấy.

Có lẽ như mấy chữ của Nguyên đã ngấm vào đầu của Lam. Lam bước đến cầm bình sơn lên...và xịt đầy xe. Chẳng mấy chốc, chiếc xe trở nên... giống.. mấy cái thứ nằm trong nhà vệ sinh.

- Cảm ơn em nhé, Nguyên.- Lam nói.

- Cảm ơn gì chứ? Anh thụ động quá mà. Nhưng mời em đi ăn thế này sau vụ hồi nãy cũng có thể coi như để cảm ơn vậy- Nguyên cười đáp với giọng điệu tình quái.

- Nhưng sao em biết đó là người anh yêu?

- Thật ra, anh đã bỏ quên điện thoại ở phòng em. Và khi cô ấy gọi đến em đã thấy ảnh.

- À... em lúc đó có vẻ dằn dặt kinh nghiệm quá- anh Lam hỏi với vẻ mặt tò mò.

Bất giác, cô làm rơi đôi đũa xuống sàn. Cô nhận ra rằng mình đã có sẵn câu trả lời trong từ điển rồi, thế mà cứ buồn buồn vì cái gì đâu không.

Như hiểu được Nguyên, anh Lam nói:

- Thật ra, anh cũng từng nghe điều này.

"Trong tình yêu:

Người xin lỗi trước là người dũng cảm nhất.

Người tha thứ trước là người mạnh mẽ nhất.

Và người lãng quên trước sẽ là người hạnh phúc nhất."

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

"Lãng quên à...? Liệu mình sẽ hạnh phúc nếu quên đi Aki chứ? Nói gì thì nói việc quên đi một người mà mình từng yêu rất khó..."

Phải, quên đi một người là rất khó, cố quên đi người mình yêu lại càng khó hơn nữa. Nguyên tự hỏi cô có làm được hay không? Quên thì sẽ quên thôi nhưng vấn đề là thời gian, cô muốn quên đi Aki sớm nhất và nhanh nhất có thể. Nhưng bằng cách nào? Vào những lúc như thế này Nguyên thường đi đến thư viện. Thú thật, cô không thích nơi này chút nào, nhưng muốn tìm tư liệu thì lại phải đến đây. Nơi này toàn sách với sách, nhàm chán.

"A" Nguyên reo lên sung sướng khi thấy nó: "Tôi sẽ quên đi cậu" tên của quyển sách ấy. Nó dày chừng 500 trang, bìa màu nâu cứng.

- Đi Mỹ à?- ông Dũng hỏi.

- Vâng.

- Ta không nhớ là con có việc gì ở đây NGuyên à.
- Con muốn xả stress, muốn quên đi vài thứ.- Nguyên trả lời với ánh mắt kiên định.
- Um... không được, có rất nhiều việc cần con làm ở đây, con không được đi và cũng không được quên đi bất cứ thứ gì. Về phòng đi.

"Ông nghĩ ông là ai chứ, thằng cha chết tiệt, việc làm, việc làm. Đi gặp đối tác nữa chứ?"

Nguyên rất tức giận khi gã đàn ông đó phản đối. Cô đọc trong sách "Nếu bạn muốn quên đi ai đó, bước đầu tiên là chọn một cuộc hành trình (du lịch chẳng hạn). Khám phá thế giới, làm những điều mình thích, và từ "không thể" sẽ là rào cản lớn nhất để hoàn thành một bước, hãy cố lên..." Nếu như sách nói thế thì cô nên làm thử... phá bỏ từ "không thể".

"Tít tít, tít tít", "Tút, tut" tiếng chuông báo thức của chiếc đồng hồ reo lên. 10 giờ tối, Nguyên ngồi bật dậy, loay hoay thay đồ, đánh răng vệ sinh cá nhân. Để tránh bị nghi ngờ hay phát hiện cô đã làm giả hộ chiếu và thay đổi (trang điểm thật nhiều) để không ai nhận ra. Cô biết gã đàn ông đó sẽ tìm đủ mọi cách để bắt cô lại thế nên Nguyên đã lấy cấp thẻ tính dụng của anh Lam, như thế không ai có thể tìm được cô qua thẻ cả.

"Hãy thay đổi bản thân một chút, để khi người khác gặp bạn, họ sẽ không còn nhớ về bạn của trước kia, họ sẽ quên bạn và bạn cũng sẽ quên họ."

Biết thế, Nguyên nghĩ nếu cô thay đổi có lẽ Aki cũng chẳng nhận ra. Một lão già ngơ ngẩn trong tiệm salon bảo: "yên tâm, tôi sẽ thay đổi mọi thứ của cô, lão cắt rồi tỉa rồi nhuộm... chẳng biết bao nhiêu thứ. Mà nhìn kĩ thì Nguyên hoàn toàn khác trước, trong cô cá tính. Tóc cô ngắn ngang sóng cổ, cúp sớ ở phần đuôi rồi nhuộm lại màu nâu, cùng lura thưa chút bạc xám. Ngoài ra Nguyên cũng thay đổi cả cách ăn mặc, sau khi mọi thứ hoàn tất cô lên máy bay lúc 5 giờ sáng.

"Luckey, họ không phát hiện mình dùng hộ chiếu giả, coi như bước một đã hoàn thành". Nguyên nghĩ như thế, nghĩ rằng mình trót lọt qua được nước Pháp, nhưng cô đâu ngờ một vận xui to lớn đi đến khi cô rút tiền từ thẻ tính dụng của anh Lam.

"Gi...gi có? Chỉ có... 10 ngàn đồng tiền Việt thôi sao?"- Cô hốt hoảng khi thấy số tiền trong tài khoản của anh Lam. "Thằng cha đó làm Dj mà sao nghèo thế? 10 ngàn chưa đủ 1 đô nữa".

Chẳng còn cách nào, không có tiền thì không thể thuê khách sạn được. đành ngủ ngoài trời vậy, Nguyên nằm trên băng ghế ngoài công viên, việc này cũng chẳng mấy lạ lắm với Nguyên, cô đã quá quen với kiếp bụi đời rồi.

- Anh nói đi, chuyện này là sao hả? Anh nói anh yêu em vậy mà anh lại đi ôm ấp đứa con gái khác đó hả?
- Không em à, đó chỉ là chút hứng thú của đàn ông thôi, không có gì nghiêm trọng đâu.

Thật phiền phức khi cặp đôi tình nhân này lại cãi nhau cạnh băng ghế của Nguyên. Do một thời là thiên kim tiểu thư nên cô được học nhiều thứ tiếng. Và vì hiểu được nội dung của cuộc cãi vã, thường người khác sẽ đứng lên và nói: "Bình tĩnh, chuyện gì cũng nên làm rõ đã". Nhưng không, Nguyên không quan tâm, chẳng thèm để ý cứ coi như cô không nghe gì cả.

- Em à, đừng đi mà, anh xin đấy.- Xin xò gì nữa? Từ giờ chúng ta chia tay.

Người con gái ấy bỏ đi để lại chàng trai đứng bơ vơ ở đấy. Mà thật ra cậu ấy nhìn cũng đẹp, cao chừng 1m75, ăn mặc lịch sự nhưng khổ nỗi cái khuôn mặt nhìn vào là biết đào hoa dữ lắm.

- Nè, cô kia, nghe hết rồi hả?- anh chàng quay sang và nói với Nguyên.

-Ừ.

- Đồ bất lịch sự.- anh ta quát.

- Coi lại anh đi, phá hỏng giấc ngủ của người khác là sở thích của anh à?

- Umh...- anh chàng nhìn Nguyên một hồi rồi bảo.- Ok, quá chuẩn, cô có thể đến nhà tôi ngủ được rồi đó.

- Không.- Chẳng thèm suy nghĩ Nguyên đáp.

- Gì? Nhìn sơ thôi tôi cũng đủ biết cô là khách nước ngoài rồi, và đặc biệt, cô-không-có-tiền. Bớt chảnh đi, ngủ với tôi một đêm tôi sẽ bù cho cô thật nhiều.

- Im đi.- Nguyên tỏ vẻ bực bội.

-Thôi nào. tôi cá là cô định ra nước ngoài làm gái đứng không? tôi sẽ làm khách mở hàng cho. Thú thật đáng cô rất chuẩn, chỉ cần thay đổi mái tóc một chút là sexy luôn...

Chương 14

"Chát"

- Cô,... cô vừa làm gì thế? - Chàng trai nổi giận khi Nguyên đứng dậy và tát vào mặt anh thật mạnh.

- Làm gì à? Tôi vừa tát anh đấy thôi.- Nguyên trả lời với vẻ mặt thờ ơ.

- Cô nghĩ mình là ai mà dám tát vào mặt thiếu gia như tôi đây chứ?- Chàng trai quát.

- Thế anh nghĩ một kẻ thất tình có quyền nói tôi là gái à.

Chẳng dám nói thêm gì, chàng trai im lặng một hồi rồi đi đến ngồi cạnh Nguyên. Không nói gì, cả 2 đều im lặng. Nguyên biết, thường vào những lúc như thế này con người ta nên tâm sự với ai đó, cô hỏi:

- Anh không muốn nói gì à?

- Sao cô biết tôi thất tình?- Chàng trai hỏi với vẻ mặt bơ phờ.

- Há, thường, sau khi đá một cô gái, người con trai sẽ gọi cho người con gái khác. Và rồi thông báo tin vui. Hoặc anh ta sẽ cười phá lên vì đã trút hết nợ tình. Nhưng anh thì không, anh đã nhìn theo chân cô gái ấy rất lâu ngay khi đòi chia tay. Thế, anh không phiền nếu tâm sự cho tôi nghe chứ?

Nguyên không phải là loại người hay xen vào chuyện người khác, nhưng hôm nay là ngoại lệ. Cô dường như cảm thông được tất cả và cô muốn... chia sẻ chút gì đó với cậu ấy, ít nhất là trong chuyện tình yêu.

- Top 15 great, cô có biết không?-Chàng trai hỏi.

- Không?

- Top 15 great đại diện cho 15 tập đoàn hùng mạnh và quyền lực nhất thế giới. Và bọn họ được biết đến như Top Great.

- À. - Nguyên trả lời như vừa ngỡ ngàng ra gì đó.

- Tôi là con trai của chủ tịch tập đoàn HLJ, đứng thứ 5 trong Top

-...- Nguyên không thể nói gì hơn.

- Tôi...tôi yêu cô ấy, gia đình tôi không ép buộc tôi kết hôn với ai miễn là người tôi yêu. Và tôi yêu cô ấy, cô ấy luôn nói với tôi," Em thật lòng rất yêu anh" luôn luôn như thế. Tôi là một gã đàn ông đào hoa và lãng nhăng, tôi quen 5 người cùng một lúc để thỏa mãn sự thèm muốn của bản thân. Tôi không thật lòng với ai cả, nhưng từ khi gặp cô ấy, đứng ở bệ lan can trường. Thật may mắn vì tôi đã chớp được khoảnh khắc tuyệt vời ấy. Cô ấy đẹp hơn bất cứ người con gái nào mà tôi biết. Tôi đã yêu cô ấy ngay cái nhìn đầu tiên.

- Vậy sao anh lại... - Nguyên hỏi.

- Tôi cố ý- Chàng trai quay mặt đi để Nguyên không thấy được những giọt nước mắt, anh tiếp. - Dần về sau, tôi biết được điều này từ người bạn thân của cô ấy, rằng cô ấy chấp nhận quen tôi(làm bạn gái) của tôi từ lần đầu tiên gặp mặt... vì gia đình tôi giàu và có quyền lực. Tôi rất sốc, nhưng tôi nghĩ nếu cô ấy chọn như vậy thì tôi sẽ làm cho gia đình mình giàu, giàu hơn nữa. Và một lần, tôi vô tình nhìn thấy cô ấy ngồi cặp kè với một gã đàn ông bảnh bao khác, cô ấy thậm chí còn chẳng nhận ra tôi đang ngồi cạnh nữa, rồi cô ấy nói với gã đàn ông đó:" Em thật sự rất yêu anh".Tôi cứ nghĩ từ "thật sự" ấy, cô ấy chỉ nên dành riêng cho tôi thôi. Nhưng rồi, tôi có tha thứ, nhưng... cô ấy quen quá nhiều người, cười nói, đùa giỡn rồi dùng cả từ "thật sự" ấy cho bọn họ. Tôi không chịu nổi, nên tôi quyết định mình sẽ đi trước một bước khi đòi chia tay.- anh chàng vừa kể vừa hít mũi.

- Nhưng cuối cùng anh lại xin cô ấy quay về? - Nguyên nói.

- Ừ... mà thôi. Cảm ơn cô vì đã nghe tôi tâm sự nhé.- chàng trai đứng dậy.

- Tên tôi là Arein. Xin lỗi vì lúc nãy đã gọi cô là gái nhé.

- Không có gì, tên tôi là Nguyên.

Arein đã mời cô ăn tối và đề nghị cô ngủ lại nhà mình coi như là lời tạ lỗi. Và anh cũng sẽ cho cô mượn tiền mua vé về Việt Nam. Nhưng Nguyên bảo cô

muốn ở đây một thời gian để tìm người, hy vọng đến lúc đó anh sẽ cho cô ở nhờ. Arein cũng đồng ý không chút do dự. Anh dẫn Nguyên về. Pháp về đêm vắng thật, mọi thứ đều tối đen, ngoại trừ những cây đèn đường. nhà của Arein nằm trên khu chung cư, anh sống một mình. Và... khi bước vào nhà, điều làm Nguyên ngạc nhiên nhất là tấm ảnh đặt trên bàn. Một tấm ảnh nhỏ có khung và dán kính. Bên trong là hình của Arein và... Aki.

Nguyên bước đến cầm tấm ảnh lên rồi hỏi:

- Arein à? Đây... là ai thế?

- Hà? Tấm ảnh đó à? là bạn thân của tôi đó.

- Bạn thân? - Nguyên cảm thấy có linh cảm xấu.

- Ừ... sao thế? - Arein thắc mắc với thái độ của Nguyên.

- À không... chỉ là cậu này đẹp trai quá. - Nguyên trở vào tấm ảnh chỗ Aki.

- Ô! Cô biết không, cậu ta cũng như tôi, Là con trai tập đoàn Abaraxin đứng thứ 4 trong Top Great.

----- Xin lỗi đã làm mọi người chờ, mong mọi người thông cảm, tui mình sẽ cố gắng ra nhiều chương mới hay hơn và hấp dẫn hơn nữa, cảm ơn mọi người đã ủng hộ-----

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

"Mình không hiểu, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra? Tại sao? Sao Aki lại là người trong tấm ảnh đó? Có thật, cậu ấy là con trai cả của tập đoàn Abaraxin không?"

Giờ đây, trong đầu Nguyên chẳng có gì cả ngoài những câu hỏi như thế và nó cần được trả lời. Thế câu trả lời nằm ở đâu? Phần nào Nguyên có thể đoán được nhưng cô cần một thứ. Cái mà người ta gọi là "xác nhận", phải, chính nó đấy. Và người duy nhất có thể xác nhận chúng là Arein. Có lẽ cô nên bắt đầu tìm hiểu hay nói cao sang hơn là điều tra từ anh chàng người Pháp này.

- Sáng rồi, sáng rồi. Dậy mau Arein à- Nguyên chạy xộc vào phòng của Arein vào 6h30 sáng. Bằng một giọng điệu của tiểu thư đài cát, Nguyên nói- Nè, hôm nay anh có rảnh không?

- Hơ, umh... chắc rảnh, có chi không?- Arein đáp lại với giọng điệu còn mơ ngủ.

- Vậy, anh dẫn tôi đi khám quan nước Pháp được không?

- Hà?

- "Hà, hà", cái gì? Anh... làm ơn đi mà tôi rất sợ bọn xấu, mặc dù... tôi rất muốn biết thêm về Pháp. Híc... bố tôi từng là người Pháp híc... dù ... híc... ông ấy đã ra đi trước ngày tôi chào đời. Tôi hy vọng híc... mình có thể nhìn thấy chiếc giường cuối cùng... híc hoặc vĩnh viễn cả cuộc đời còn lại của bố mình... nơi mà bố lớn lên... híc.

Hầu như 80% bọn con trai nước ngoài thời "trẻ trâu" luôn cố tạo dựng những hình tượng trưởng thành dù chỉ đang là vị thành niên. Do đó, chiêu "nước mắt phụ nữ" sẽ là điểm yếu chết người của Arein. Vì thế, anh đã đồng ý trước những giọt nước mắt của Nguyên(dù không biết chúng là giả tạo).

- Oa! Nơi này đẹp thiệt ha! Không khí rất trong lành, tốt hơn ở Việt Nam mấy lần luôn.- Vừa nói, Nguyên vừa nhảy tung lên như đứa trẻ. Khi bước vào cửa hàng cà phê Pricnebith.

- Ừ, ừ được rồi- Arein đưa tay ra hiệu yêu cầu Nguyên dừng lại và ngồi vào bàn anh tiếp- Cà phê ở Pháp rất nổi tiếng và đây là ví dụ đó.

- Umh... tôi biết rồi.- Đột nhiên gương mặt Nguyên trở nên nghiêm trọng, rồi cô nói- Nè, anh chàng Aki gì đó của cậu có người yêu chưa?

- Hờ?... Chẳng lẽ cô thích cậu ta rồi à?

- Ồ... tôi ... tôi chỉ... - Nguyên tỏ vẻ ngượng ngùng.

Không ai, không một ai có thể phát hiện được việc mà Nguyên sắp làm, thậm chí cả người ngồi đối diện với cô, Arein. E then, đỏ mặt, ngượng ngùng khi nhắc đến tên "Aki", cô quơ tay khắp nơi để thể hiện mình đang mắc cỡ. Và nhờ đó, cô đã cho một lượng lớn cồn rượu vào ly cà phê của Arein. Chẳng chút nghi ngờ, anh uống cạn tách cà phê ấy.

- Ấc ặc gì vậy nè?- Arein đứng bật dậy.

- Sao thế?

- Hôm nay, cà phê có vị gì đó lạ lắm.

- Chắc hôm nay họ thử vị mới đó mà, hay anh cứ gọi tách khác nhé.

Nguyên đang cười thầm vì kế hoạch A đã thành công. Ông cha ta có câu "Rượu vào lời ra" cho còn vào thì Nguyên chẳng phải lo việc Arein có nói thật hay không.

- Bực thật... Thôi được rồi ta trở lại vấn đề nhé.- Arein ngồi xuống, lấy khăn lau miệng rồi tiếp.- Và, chuyện là cô đã thích Aki từ cái nhìn đầu tiên qua một tấm ảnh.

- Ủ... không biết anh ấy đã có một nửa chưa?

- Không, không, không, không được. Tương lai cô sẽ đen thui như đồng nếu yêu anh ta đó.- Arein phản đối.

- Tại sao? Mà khoan lúc này anh tính nói đồng phân đó hả?

- Ôi trời! - Arein thở dài- Aki ,cậu ta có hôn thê rồi.

- Hả? Vậy... đó là ai?

- Con gái của tập đoàn Dumas. Nói thật tôi chẳng biết mặt cô ấy ra sao, nhưng nghe Aki kể thì cô ta chỉ là loại tầm thường. Không sexy cũng chẳng quyến rũ. Và... hức, cậu ấy chỉ thích đùa giỡn với con gái thôi chứ không hứng thú gì với học cả... hức.

" Ghê thật, mới hỏi có tí đã phun ra một lèo"- Nguyên nghĩ.

- Thế, giờ anh ấy đang ở đâu? Tôi sẽ đến đấy.- cô hỏi.

- Hức... Trường... hức Friendship. Nghe nói cậu ta đang đùa giỡn với con gái tập đoàn Dumas. - Arein trả lời với giọng điệu say xin.

" Hả, hiểu rồi, ra là vậy. Mình có thể hiểu mọi chuyện đang diễn biến rất rõ ràng rồi. Lũ hám tiền Dumas đã lên kế hoạch đã (cưới) mình cho tập đoàn Abaraxin từ trước. Và, thằng con trẻ trâu đã tìm ra mình, giả làm một người bình thường để tiếp cận. Có lẽ hắn muốn biết hôn thê là tuýp người thế nào. Nhưng điều làm hắn thất vọng khi mình là loại phụ nữ không sexy như mong đợi, thế là hắn chuyển từ tìm hiểu sang đùa cợt. Nếu lũ môi giới biết được con gái của Dumas đã hy sinh cả cuộc đời để cứu tương lai của thằng bạn thân. Mà thằng ấy lại là con trai của tập đoàn Abaraxin... điều này chắc chắn sẽ là tin nóng và cũng sẽ là nỗi nhục của mình. Trong giới chính trị, lòng tự trọng là một phần để tồn tại vậy mà mình lại bị vấy bẩn khi dính vào bầy ... chết tiệt".

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Một buổi sáng đẹp trời, tiếng cười nói của những người đang hạnh phúc vì hôm nay là chủ nhật. Đường phố toàn hương cà phê, những tia nắng dịu nhẹ lọt qua khe cửa sổ và tấm rèm. Chưa ngày nào hạnh phúc như ngày hôm nay của người dân Pháp, không phải vội vàng bật khỏi giường rồi luống cuống đi làm, phải nói đây là khoảnh khắc tuyệt nhất của nơi đây, và...

- Nguyên ơi, hôm nay tôi sẽ dẫn cô đến tháp... - Arein đơ người khi thấy căn phòng mà Nguyên từng ở trống trơn, ngoài mẫu giấy để lại.

Anh bước đến và nhặt tờ giấy trên bàn: " Cảm ơn anh, Arein. Tôi rất vui vì anh đã cho tôi ở nhờ mà không lấy tiền. Anh cũng đã cho tôi biết khá nhiều điều thú vị. Cảm ơn rất nhiều nhưng tôi đã tìm được người quen, thế nên, rời khỏi nhà anh mà không nói tiếng nào... ngoại trừ mảnh giấy này... tôi thấy mình thật vô ơn. Nhưng tôi hy vọng mình sẽ sớm đền đáp... nếu anh muốn gì. Cảm ơn anh".

Không gì có thể diễn tả được sự tức giận của Arein sau khi đọc thư, Nguyên thậm chí còn chẳng ghi tên ở cuối thư, cứ như cô không muốn Arein phải nhớ tên mình...

Và... trong lúc đó, Nguyên đi tìm nhà của Julien, sau lần xem danh sách hồ sơ nhân viên cô được biết Julien là một quân gia cấp S. Vì thế,... cô hy vọng anh có thể giúp chút gì đó cho... kế hoạch sắp tới của mình.

- Để xem, đường Rind 47, nhà 245, khu Bentania, ... đây rồi. " Kiing, kiing"- Chuông cửa kêu gì vậy nè.

Nguyên nhán nhiều lần nhưng không ai mở cửa. Chắc anh ấy đi làm rồi. Nguyên đành ngồi đợi ngoài cửa với cái bụng đói meo. Trưa, rồi chiều, rồi tối, chẳng thấy ai về cả. Người khác cứ nhìn cô như ăn xin hạng sang.

"Bình" tiếng động vừa rồi làm Nguyên giật mình, cô quay sang hướng âm thanh ấy.

- Julien- NGuyên vui mừng biết mấy khi gặp lại Julien.- ... Xin lỗi, cô là?- Anh vẫn còn ngờ ngợ không nhận ra Nguyên bởi sự thay đổi của cô.

- Là tôi, Nguyên nè...

- Hả?... Là cô sao, cô chủ?- Julien reo lên khi thấy Nguyên.

- Trời ạ, anh đang làm gì mà giờ này mới về thế.- Nguyên cau gắt, nhăn mặt- Tôi đã đợi rất lâu rồi đấy.

Tuy không hiểu chuyện gì nhưng Julien mời cô vào nhà rồi dọn ra một mâm thịnh soạn coi như để xin lỗi. Anh nghe câu chuyện của Nguyên mà mắt cứ trố ra như mắt ếch, miệng thì không ngừng kêu:" Ôi trời ơi, trời ơi". Cuối cùng Nguyên phán một câu:

- Đòi thật... chó đẻ.

Chẳng thể nói gì thêm, Julien im lặng.

- Thế còn, anh thì sao? Nguyên hỏi.

- Tôi á... cũng bình thường thôi

- Mẹ anh đỡ bệnh chưa.

- ... Bà ấy mất rồi.- Julien trả lời với vẻ mặt buồn bã.

- Um... tôi xin lỗi. Thế dạo này, anh đang làm gì?

- Tôi đang làm quản gia cho một dòng họ lớn nằm trong Top Great.

NGuyên dường như đứng hình khi nghe đến cái tên "Top Great", cô khinh miệt chúng , bọn giàu sang chỉ biết đến bản thân. Sau vài câu hỏi thăm sức khỏe, Julien nói:

- Thế cô không sợ à?

- Hả, sợ gì?

- Cô là con gái của tập đoàn Dumas. Ông Dũng sẽ có mọi cách để tìm ra cô. Mà như thế cũng tốt, cô đang hai bàn tay trắng ở một đất nước xa lạ...

- Tôi sẽ ở lại Pháp- Nguyên cắt ngang lời của Julien.

- Hả? Julien đứng hình.

- Anh không cần lo về việc tôi về nước. Ông Dũng sẽ không dễ dàng tìm ra tôi đâu. Thứ nhất tôi nói với ông đi Mỹ nhưng thật ra tôi đang ở Pháp. Thứ hai: tôi không đem theo thẻ tín dụng của mình, ông ấy sẽ không tìm được tôi qua thẻ. Và thứ ba: yếu tố quan trọng nhất, diện mạo của tôi đã thay đổi. Sớm nhất cũng mất một tháng, đủ để tôi vui đùa rồi.

- ... Trong những thân chủ mà tôi từng phục vụ thì cô là đứa con gái ma lanh nhất đấy. - Julien lắc đầu.

Hỏi sau, Nguyên đề nghị Julien giới thiệu cho cô làm hầu gái ở dòng họ mà anh đang phục vụ. Nhưng Julien phản đối:

- Không được đâu, nếu cô làm ở đâu cũng được tôi sẽ nhiệt tình giúp đỡ. Gia đình nhà ấy rất phức tạp, cô vào đấy chỉ có chết.

- Sao?- Nguyên hỏi.

- Một quản gia thì không được nói ra điều riêng tư của thân chủ. Nhưng vì là cô nên tôi mới nói thôi đấy. Gia đình đó có hai người con, một nam, một nữ. Cô con gái chừng 6,7 tuổi nhưng nghịch, chẳng chịu nghe ai. Còn thằng con trai, bằng tuổi cô, ... đẹp trai lắm... nhưng tội cái là... thằng đó là tên cuồng dâm, hẳn muốn làm chuyện "Xâm bậy" gì với hầu gái cũng được, cũng chẳng sợ ai... Còn mấy người khác thì lạnh lùng và khó chịu, rất khó phục vụ, hầu hạ. Chỉ cần một lỗi nhỏ thôi, cô sẽ bị đuổi và... họ còn đánh đập cô rất nhiều. Là địa ngục đấy.- Julien tỏ vẻ lo lắng.

- Um... nghe thú vị nhĩ?- Chẳng chút lo lắng, Nguyên ung dung trả lời.

- Cô thật là... chẳng thể biết được thằng quý tử sẽ làm gì cô đâu, xinh đẹp như vậy thì lọt vào mắt xanh là cái chắc.

Chương 17

"Ây da, đau quá mình không ngờ mọi thứ đều khó khăn đến thế".

Thật đáng thương, chỉ vì kế hoạch ấy mà Nguyên phải vất vả đến thế sao. Tay chân cô bầm tím hết cả lên. Julien bảo: "Nếu cô vẫn giữ quyết định ấy thì cô phải nghe lời tôi. Như tôi đã nói, nơi ấy rất phức tạp... Vì thế tôi sẽ dạy cô quy tắc để trở thành một người hầu gái trong gia đình ấy. Nó không giống như cách cô buồng chải trên đường đời đâu."

Và như thế, từ sáng đến tối chỉ với hai bữa cơm nhỏ. Nguyên phải tập tành rất nhiều thứ. Nào là pha trà, cắm hoa, xếp quần áo tất cả đều theo những quy tắc... như nhà ngục.

"Không được, khi đang rót trà mà người khác hắt hơi thì cô phải che tách trà lại, nếu không vì khuẩn sẽ bay vào"

"Không được, hoa hồng thì không cắm vào chậu to thế này, phải phân biệt hoa nào nở trước và hoa nào nở sau chỉ với những chi tiết nhỏ nhất."

"Không được, quần áo màu trắng phải để trên cùng, ở giữa là màu hòa như hồng, xanh lá, xám và ở cuối là các màu đen, nâu."

"Không, bộ satin và váy sợi không được xếp như thế..."

Biết bao nhiêu thứ Julien cứ suốt ngày lái nhai, Nguyên tự hỏi đây chỉ là buổi huấn luyện ở nhà vậy nếu lúc này mà làm thật thì cô bị đuổi là cái chắc. Julien cũng nói ngoài áp lực công việc cô còn phải chịu sự khùng bố tâm lý nữa. Chẳng hiểu, nhưng cô hy vọng mình sẽ làm được.

Ấy thế, một tuần đã trôi qua, hầu như Nguyên đã thành thạo với việc làm người hầu, cô đã thành công khi nắm rõ mọi trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Julien lúc nào cũng bảo: "Phải luôn cảnh giác và tránh xa thằng quý tử ra nhé". Không hiểu gì cả nhưng Nguyên sẽ làm theo, mục tiêu của cô là thứ đó.

- Đây, đội cái này lên đi, kể từ giờ cô sẽ làm việc ở đây thế nên không có chuyện tóc nâu lốm đốm bạc đầu nhé. . Nhanh rồi đi làm đi. - Bà thím trưởng hầu đưa cho Nguyên bộ tóc giả màu đen, rồi bỏ đi.

Thú thật, Nguyên rất ghét công việc này,... không hiểu vì sao nhưng có lẽ do lâu quá không làm đứa con gái nghèo nên hơi lạ. Cô vẫn cười, trong lòng thì bảo: "*không sao, cứ cố thích nghi đi rồi sẽ quen thôi*" Cứ hí hửng mà cười đi rồi cô sẽ biết thế nào là địa ngục.

"Cạch"

Cô mở cánh cửa căn phòng của thằng quý tử:

- Cái... cái... cái gì vậy nè?

Tự hỏi đi, chuyện gì đã xảy ra thế? Nguyên như chết đứng khi thấy... một căn phòng rộng, lớn, tầm chừng 200m² bằng hai căn nhà. Và... điều làm Nguyên chú ý nhất không phải là diện tích hay các vật dụng hiện đại chưa được lưu hành trên thị trường mà là xung quang tường, nệm, sàn nhà, tivi,... chúng dán đầy những tấm ảnh khiêu dâm. Phụ nữ khỏa thân, siêu nữ áo tắm, trang phục cho đêm quyết định,...

"Được rồi, bình tĩnh nào, không sao, không sao" Nguyên cố lấy lại bình tĩnh. Cô đi đến kệ sách và sắp xếp những quyển truyện. Lại một lần nữa, cô nổi da gà khi thấy, truyện 18+, 17+, sách đen,... nào là Vòng ngực của em là to nhất, Cô nàng sexy,... tên của những quyển truyện.

"*Thôi được rồi, không sao đâu, đây chỉ là tuổi dậy thì của con trai mà thôi... đúng rồi thiếu chủ đang 15 tuổi mà, chỉ là dậy thì thôi*". Một lần nữa, cô cố trấn an bản thân, và thứ cuối cùng, khủng bố nhất. Nguyên nhanh chóng sắp xếp rồi kê lại kệ sách cho ngay ngắn. Kế đến, cô lau chùi tivi và tủ đề đĩa.

"Được rồi, giờ mình thấy rộn người rồi đấy". Cô bàng hoàng khi thấy, Phim heo, điều này không thể chấp nhận ở một đứa trẻ dù có là dậy thì. Rồi rồi, giờ Nguyên đang đứng trong căn phòng của một tên bạo dâm, cuồng dâm,... Sao trên đời lại có loại người thế này chứ, có linh cảm xấu cô nhớ đến lời dặn của Julien. Vội vàng, cô thu xếp đồ ra khỏi phòng hy vọng không bao giờ quay lại.

- Cô nghĩ mình đang đi đâu thế?- Một cậu trai cao chừng 1m77, đứng tự mình vào cánh cửa dẫn đến phòng tắm riêng, đẹp trai, da trắng, không nhiều cơ bắp lắm, khoảng chừng 6 múi thôi, nhưng nhìn thon và rất đẹp, mắt xếch, đôi mắt lạnh lùng hệt như siêu mẫu, nhưng anh ra chẳng mặc gì ngoài việc quấn một chiếc khăn quanh bụng.

- Má ơi.- Nguyên giật mình la lên.

- Gì cơ? Cô vừa mới... - Cậu trai tỏ vẻ thắc mắc khi một hầu gái nét na thùy mị lại nói ra từ ấy.
- À không. Xin chào thiếu chủ ạ.
- Cô nói thật đi sao cô lại lệt lệt đồ của tôi, cô muốn gì?- Cậu trai bước tới nhẹ nhàng.
- Tôi chỉ, đang dọn dẹp phòng thôi.
- Thế sao lại bỏ về?- Chàng trai lại tiến gần hơn.
- Vì.. vì tôi thấy ở đây có phim Heo.- Nguyên lúng túng.- Tôi cảm thấy...
- Sao cô biết đây là phim Heo?- Chàng trai tiến gần hơn, đặt ngón tay vào cằm Nguyên.- Cô... có muốn cùng xem với tôi không, tôi đang hứng, thiên thần bé nhỏ à.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- Vậy, cuối cùng cô đã chạy ra khỏi phòng khi nghe thiếu chủ nói vậy à.
- Ừ.
- Um... tôi chẳng thể nói gì hơn ngoài việc hôm nay cô đã không lau dọn phòng của thiếu chủ và... mai cô sẽ phải làm gấp đôi giờ, thôi, chúc cô may mắn.

Nguyên đã kể lại cho Julien nghe, bởi cô hy vọng mình sẽ nhận được phần nào sự giúp đỡ. Nhưng "chúc cô may mắn" không phải là câu trả lời mà Nguyên muốn nghe. Và điều đó làm cô băn khoăn, mọi khi anh tỏ vẻ lo lắng khi nghe Nguyên bảo là "thiếu chủ", thậm chí còn ngăn không cho cô làm người hầu gái ở đó giờ lại tỏ vẻ thờ ơ khi ngày mai cô phải ở trong căn phòng đó 2 giờ đồng hồ.

Im lặng một hồi, Nguyên cố trấn an bản thân: "Không sao, không sao, mọi chuyện sẽ qua cả thôi, ổn mà". Ngoài mặt thì nói vậy, nhưng sâu thẳm trong tim cô lúc nào cũng chỉ có một câu: "Phải làm được, chắc chắn phải làm được dù có chuyện gì mình cũng phải tìm cho ra thứ đó".

Có ai tự hỏi thứ đó là gì không?

Phải, đó là thứ duy nhất có thể chấm dứt cái địa ngục trần gian này. Thứ duy nhất khiến Nguyên trở lại như cũ và ... bảo vệ được mọi người. Ừ, nhất định, cô nghe nói dòng họ mà Julien phục vụ đứng thứ 3 trong Top Great, Abaraxin đứng thứ 4. Nếu vậy, nơi này sẽ có thứ mà lũ kia không có. Nguyên có thể nói với chủ tịch Abaraxin rằng cô chỉ là con lẻ, thế rồi họ sẽ tức giận, ra lệnh xóa sổ Dumas ra khỏi danh sách. Dù gì Dumas cũng chỉ đứng thứ 7, Nguyên biết số phận của họ sẽ ra sao. Từ nhỏ cô đã chứa ghét cái lũ trong giới chính trị, cái lũ đã từng phá hoại hạnh phúc của bao nhiêu người kể cả của cô. Chúng đập tan hy vọng của bao người, đốt cháy gia đình của Nguyên. Phải, chỉ một thôi, tờ giấy xét nghiệm và một câu nói: "Tôi không phải con ruột của ông Dũng" cũng đủ để trả thù tất cả. Suốt thời gian qua cô chẳng khác nào quân cờ của hai bên nhưng cô không thích thế, Nguyên là loại người thích tự do ghét khi người khác lên mặt. Thế nên, chỉ cần nhiều đó thôi, Abaraxin sẽ dùng quyền lực để chà đạp, giẫm bẹp Dumas. Nhưng, người có tội là ông Dũng và... bà ta chứ không phải con cái của ông ta. Nguyên xem anh Lam như anh trai, anh cả thì là phó chủ tịch, anh ấy cũng đã cống hiến rất nhiều cho tập đoàn. Còn anh út vì chỉ là con của vợ lẻ nên mặc cảm chỉ biết ru rú trong phòng, Nguyên không thể biến quá khứ của Nguyên thành của họ.

Thế nên, Nguyên nghĩ có thể tìm ra chút gì ở tập đoàn The Most chuyên sản xuất tạp chí đứng đầu trong bảng xếp hạng Magazine toàn cầu này. Đến lúc đó, cô sẽ tìm ra điểm yếu rồi uy hiếp chủ tịch Abaraxin yêu cầu ông hủy đính hôn mà vẫn giữ hợp đồng. Có vẻ hơi khó nhưng cô sẽ cố.

- Chào chị.- Một cô gái tóc vàng da trắng như sữa, trạc 9,10 tuổi đi đến.
- ... chào em
- Em tên là Namin, tiểu thư ở nơi này.
- À xin thứ lỗi cho sự kém hiểu biết của tôi, tiểu thư.- Nguyên cúi chào.
- Chị không giới thiệu tên mình à?
- À... tên tôi là Nguyên.

Nhìn ngắm Nguyên một hồi cô bé bảo:

- Em đoán chắc chị đang gặp rắc rối vì chuyện anh hai. Không sao đâu, anh ấy không có hứng thú với loại ngực lép như chị đâu. Và còn nữa, cái bộ tóc đen đó trong quá khứ quá chị nên đi đường đi, chẳng hợp với khuôn mặt chút nào.- Nói rồi cô bé bỏ đi.

" *Bộ làm như tôi muốn lắm chắc, cái con bé hỗn láo*" Nguyên cảm thấy an tâm hơn khi nghe nói thế, vậy cô đã có thể tập trung vào nhiệm vụ rồi.

Đúng thật, thiếu chủ đang ngồi trên ghế sofa xem phim (heo). Thật ghê tởm, nhưng cứ xem như không thấy gì vậy. Nguyên quét dọn và đi lại khắp nơi nhưng sao cả, ra đây là ý của Julien. Tốt rồi:

- Nè, lau dọn cho nhanh xem, con hầu gái bẩn thỉu, xấu xí- Thăng quý tử quay sang mắng Nguyên.

Hắn cau mày đứng dậy bỏ đi, vô tình va mạnh vào Nguyên... làm cô đánh rơi bộ tóc giả xuống sàn. Hắn quay sang mắng.

- Nè, tránh xa ra cái đồ...- cậu ta đơ cứng khi thấy Nguyên ngã xuống sàn tóc giả rơi ra. Các nếp váy không gọn gàng, bộ tóc nâu lưa thưa bạc bồng bênh của Nguyên. Và khi đứng dậy, cô tỏ vẻ lạnh lùng, bĩm môi.

- Không thích, thì sao nào?

Như cứng đơ ở đấy, cậu quý tử nhìn Nguyên chăm chăm. Cái thể loại con gái ngực lép, cá tính, cùng với khuôn mặt bất cần, lạnh lùng đó... đã cuốn hút hắn.

- Hừ, thật phiền phức.- Nguyên cúi xuống nhặt bộ tóc lên.

- Đứng- hắn nắm lấy tay Nguyên.- Cô... sẽ xinh hơn nhiều nếu không đội nó đấy.- Hắn quàng tay ôm ngang eo Nguyên.

- Tránh xa.- Nguyên đẩy hắn ra một cách lạnh lùng.

Thăng quý tử nở nụ cười gian xảo rồi nói:

- Hề, đúng thật như Nannin đã nói. Con mắt nhìn người của cô bé chưa bao giờ sai. Đằng sau bộ tóc giả này là một con người hoàn toàn khác với cô. Phải, cá tính, mạnh mẽ, lạnh lùng tôi đã gặp và qua đêm với những loại như thế lâu rồi. Nhưng cô là người duy nhất và cũng là người đầu tiên đẩy tôi ra khi tôi ôm cô đấy. Thật quyến rũ quá đi. Thiên thần bé bỏng, cô sẽ thuộc về tôi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

- Xin lỗi nhưng tôi không có ý định trở thành vật sở hữu của thiếu gia, tôi chỉ là một người hầu tằm thường, không xứng đáng với thiếu gia, xin người thôi cho.

Nghe câu ấy, hắn cười thâm trong bụng rồi nói:

- Vậy, ý cô là cô cũng thích tôi đấy à?

- Nhảm nhí, đừng có ăn nói hồ đồ. Thứ nhất: tôi không có hứng thú với cậu, thứ hai: cậu đang cản trở công việc của tôi đấy, và thứ ba: nếu muốn kiếm gái thì vô ỗ chứa mà kiếm.

Thế rồi Nguyên bỏ đi và nói: " Mai tôi sẽ dọn phòng anh". Dù rằng bề ngoài Nguyên tỏ vẻ cứng rắn lạnh lùng nhưng bên trong thì đang run run như cây sậy. Dĩ nhiên rồi, những người khác sẽ đơ cứng sau khi nghe cái kiểu nói chuyện ấy của Nguyên. Nhưng hắn thì không, chẳng những thế thói quen " lạnh lùng" từ nhỏ của Nguyên lại thêm kích thích máu " dâm" của hắn.

Con người ta được sinh ra với bốn nhóm máu: máu O, máu A, máu B, máu AB. Nhưng hắn thì không vào nhóm nào cả. Nguyên cảm thấy bất mãn với cuộc sống. Hôm đó, dù đã về sớm nhưng cô cứ đi long nhong khắp nơi, tâm trí thì rối bởi lúc nào cũng nghĩ: " Mình đã cố,... trở thành một người bình thường vậy mà đi đâu cũng gây rối cả, lúc nào cũng cố tỏ vẻ lạnh lùng thờ ơ dù đang gặp chuyện,..."

Như muốn chết, Nguyên chẳng biết phải đối mặt với hắn ra sao, cái miệng chuyên dùng để tán gái ấy chưa bao giờ lỗi thời và điều đó làm Nguyên khó chịu. Ít nhất, cô sợ mình sẽ đánh một phát vào mặt hắn...

Tuyết cũng bắt đầu rơi, khí hậu ở Pháp thật khác biệt. Nguyên chẳng có chiếc áo ấm nào cả, tiện đường Nguyên rẽ vào quán bar bên vệ đường. Cô nói với chủ quầy:

- Cho cháu một ly sữa đi ạ

- Con nít không được vào đây.- Ông bác ấy nói: Và, chủ quầy hôm nay không đi làm, ta chẳng biết phải làm sao, hôm nay có sự kiện đặc biệt mà lại...
khốn thật.

- Sự kiện ấy là...

- Thật ra cũng chẳng chuyện gì to tát, chỉ là hôm nay cậu Lee Soon Tae sẽ ghé sang.

- Thì sao?

- Cháu không biết à? Cậu ta là con trai độc nhất của tập đoàn The Most đấy, cậu ta có thể viết những tin tốt và xấu về quán bar của tôi, thế nên việc đông khách hay ế nhệ đều nhờ lí lẽ trong tạp chí của cậu ta thôi đấy.- Ông bác thở dài.

- Vậy vấn đề của ông là gì?

- Một người am hiểu về rượu.

Sau một hồi dài năn nỉ ý oi ông bác ấy đã cho Nguyên làm chủ quầy một đêm, cô hứa sẽ giúp "vị khách ấy" có thiện cảm với nơi này nhưng đòi lại ông phải cho cô biết vài thông tin đặc biệt. Quả thật Nguyên chẳng biết gì về rượu cả, cô cứ đi tới đi lui, cầm lên rồi đặt xuống những chai rượu đắt đỏ. Ông bác thì tỏ ra lo lắng khi một con nhóc như Nguyên đeo bộ râu giả vào rồi tập tành nói chuyện như đàn ông... loay hoay một hồi Nguyên gọi mấy cô chân dài đến thì thầm to nhỏ.

Đồng hồ điểm đúng 9 giờ tối, cánh cửa gỗ nhỏ mở toan ra. "Phì" tiếng người nào như phun máu ra hốt hoảng vì ... kế hoạch bị sai sót... đoán có lẽ là ông bác chủ bar. Cũng phải thôi, vì không chỉ thằng Soon Tae (tên biến thái) bước vào mà bên cạnh còn có cả Arein. Không hề hoảng hốt Nguyên ra hiệu: "old-dupbo" có nghĩa: "không sao cả, kế hoạch diễn ra như cũ chỉ nhân đôi hai vị khách lên thôi".

Soon Tae và Arein ngồi vào bàn rồi cùng gọi một chai rượu vang đỏ.

"Biết ngay mà"- Nguyên nghĩ.

- Xin lỗi, nhưng hai vị uống cùng nhau à?- Nguyên hỏi.

- Nhảm nhí, ta đây mà phải uống cùng loại tầm thường như hần sao?- Soon Tae lên tiếng.

- Cho anh nói lại đây, tôi đây mà phải uống cùng với một tên biến thái hả?- Arein lớn giọng.

- Xin lỗi hai vị nhưng chúng tôi chỉ còn một chai Pays D'oc Cabinet Sauvignon thôi ạ.

- Gì? Không còn sao?- Cả hai đồng thanh.

Như tự kể dao vào cổ mình khi nói quán tôi thiếu thứ này, hụt thứ kia. ông bác thì run cầm cập còn Nguyên vẫn đang hí hửng cười khi mọi thứ diễn ra như kế hoạch.

- Vâng, thật ra chúng tôi vẫn còn hai chai nhưng độ cồn quá cao...

- Ôi trời ơi lo gì, anh Soon Tae là vô địch với rượu đấy.

- Hừ, tưởng chỉ có mình của cô thôi sao, anh Arein của tôi luôn hòa mình với rượu đấy.

Vẫn như kế hoạch, hai cô em chân dài đi đến kích lệ máu thể hiện của mấy cha nội thế rồi mấy ổng mới gọi hai chai Bordeaux Superieu cao cấp CDS 750ml 57 độ ra, thì thố với nhau, thể hiện bản lĩnh đàn ông. Hai giờ đồng hồ sau, Nguyên bảo:

- Ông chủ ơi, ta vừa nhập về chai Sanpan của Úc hiệu Jacobs Creek Reserva 60 độ phải không ạ, chai đó đắt quá không biết có ai mua không nhỉ?

Thế rồi hai thằng cha ấy lại mở tài thi thố tiền bạc (dù đã xin) nhưng Nguyên lại nói chỉ có một chai nên hai thằng khoi màu buổi đầu giá một chai rượu 487 đô lên đến 1500 280 đô. Và dĩ nhiên kẻ tốn tiền là hai thằng đó.

Chẳng những thế còn phải bỏ mấy em chân dài mấy trăm đô nữa.

Và, khi đóng cửa quán ông bác ấy nói với Nguyên:

- Ta chưa từng thấy cô gái nào xảo nguyệt và tinh ranh như cháu đấy, chưa bao giờ quán ta bội thu như hôm nay. Không biết nói điều này có làm cháu buồn không nhưng ta thấy cháu như đàn lừa đảo chuyên nghiệp lắm đó.

- Hi, không đâu ạ, cháu nghĩ tại nhà giàu thường ra vẻ ta đây, thế nên lúc đầu thì vuốt ve dẫn đường lối cho tụi nó say xỉn, sau đó thì mang những món hàng hiếm ra với giá cắt cổ thì chúng sẽ tự biến tự diễn hết thôi ạ. Ông có bao giờ nghĩ chai Jacobs Creek mà lên đến 1500 280 đô không? Hà hà.- Nguyên vừa cười vừa nói.

- Ủ đúng là phi thường thật.
- Thật ra cháu định đùa giỡn chút nữa cơ, nhưng tại nó say quá, mà dù gì thì cháu cũng thực hiện đúng lời hứa rồi đấy.
- À,... vậy cháu muốn biết gì?- Ông hỏi.
- Cháu biết, ông nắm được rất nhiều thông tin của Top Great,... nào kể cho cháu nghe đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

- Top Great? Thôi nào, thông tin trên mạng không đủ thỏa mãn sự tò mò của cháu sao?- Ông Bác cười bảo.
- Hê, 3 triệu... 3 triệu đủ chưa ạ, ngài môi giới Digotemsal?- Chỉ trong chốc lát sự sắc sảo của Nguyễn thể hiện rõ trên đôi mắt.

Đúng vậy, Digotemsal...! Một gã khiến mọi người phải kính sợ. Không chỉ là môi giới, hắn còn là một nhà báo nhiều chuyện. Vì sự lăm le của bản thân mà một gia tộc nổi tiếng đã ra lệnh truy nã hắn. Kẻ thù của những người nổi tiếng, hắn từng rất giàu khi nắm hàng trăm thông tin của các ca sĩ, ngôi sao. Thật may mắn vì cô đã vô tình đụng độ với hắn trong bar.

- Ba triệu à?- Digotemsal bĩm môi.

- Đừng có chảnh ông bác ạ, bây giờ thì ông đang ở thế bắt lợi đây, cái quán bar này là nơi ẩn náu tạm thời của ông chứ gì. Chỉ vài ngày nữa thôi, những thông tin và lời lẽ tốt đẹp sẽ được đăng lên báo chí. Hàng trăm người sẽ kéo đến quán của ông đến lúc đó ông sẽ bội thu nhưng nguy cơ bị tóm lại rất cao. Há, ông có hai lựa chọn, một là đưa thông tin cho cháu đổi lại ông sẽ sống yên ổn ở đây. Hai là bị tóm vào nhà tù của dòng họ gì đấy, ông sẽ chọn gì?

Quả thật, chẳng gì có thể phủ nhận sự thông minh của Nguyễn. Một cô gái sắc sảo, suy nghĩ và vạch ra kế hoạch chỉ vài phút sau lần đầu gặp Digotemsal trong quán bar. Và cái sự kiện gì đấy đã trở thành bàn đạp cho kế hoạch của mình.

- Có lẽ, ta nên thêm vào từ điển của mình là:" Hãy cẩn thận với cháu". - Digotemsal vút điếu thuốc đang hút dở xuống đất, ông tặc.- ta không thích cái cảm giác bị dồn vào chân tường thế này chút nào... thế cháu muốn biết những gì.

- Về Dumas, Abaraxin và những đối thủ mạnh hơn.- Nguyễn nhún vai.

Ông bác thở dài rồi nói:

- Ta chẳng biết cháu là ai, nhưng về tập đoàn Abaraxin... là cái dòng họ đã ra lệnh truy nã ta, chúng đứng thứ tư trong Top, ta nghe nói chúng sắp có một cuộc hôn nhân chính trị với Dumas...

- ông biết gì về Abaraxin.- Nguyễn ngắt lời.

- À... ta từng là quản gia ở đó lúc 27 tuổi. Abaraxin tập hợp 102 công ty chuyên sản xuất... tạo ra các kỹ thuật công nghệ cao bậc nhất thế giới,... nhưng do vài lý do mà họ chỉ đứng thứ 4.- Digotemsal thờ dài.

- Lí do?

- Có nhiều lắm, ta không nhớ rõ, nhưng từ năm 1983, Abaraxin đã nợ ngân hàng ngầm hàng tỉ đô không biết đến giờ đã trả hết chưa?

- Bác không dùng thứ đó để uy hiếp bọn họ trả nợ do à?- Nguyễn tỏ vẻ thương cảm nhưng mang chút thờ ơ.

- Bác đã từng gán bó rất nhiều với ngài chủ tịch nên...

Thật phũ phàn, một người thì dùng tình cảm để sống, kẻ kia thì dùng quyền lực để thỏa mãn tham vọng bản thân. Cuối cùng thì trên đời này chẳng còn gì để gọi là hạnh phúc nữa cả. Sau hồi lâu im lặng Nguyễn hỏi:

- Ngân hàng ngầm ở đâu?

- Hờ?... Umh, hằng năm vào ngày 17-9, các giai cấp trong tầng lớp thống trị sẽ tổ chức một buổi đấu giá dành cho các thành phần Top Great cả thế hệ con cháu cũng được mời. Và toàn bộ tiền sau buổi đấu giá sẽ được chuyển vào ngân hàng ngầm.

Nghe đến đây, Nguyễn bắt đầu nghĩ có lẽ cuộc đời cô gắn liền với rắc rối thì phải. Chẳng biết khi nào thì cô mới được sống như một thường dân đây. Có

lẽ sẽ chẳng bao giờ kết thúc khi những thứ này chấm dứt.

Nguyên làm lùi bước về, cô nghĩ nếu ngay từ đầu mình không tồn tại có khi lại tốt. Nghĩ xem, nếu như không được sinh ra sẽ không phải cảm nhận đau khổ của gia đình, sẽ không cần biết thế nào là tình bạn để rồi bị phản bội,... nếu tốt hơn cô nên mặc xác họ. Nhưng không được, anh lam... được sinh ra để cảm nhận hạnh phúc chứ không phải đau khổ. Lam không phải anh ruột, tuy nhiên Nguyên muốn quá khứ của cô vẫn mãi là của cô, không được chia sẻ cho ai cả đó là luật.. của Nguyên.

"Két" cô mở nhẹ cánh cửa phòng của Soon Tae, anh ta vẫn còn ngủ có lẽ do say quá. Nhìn cậu ta ngủ trông như con mèo mướp, chẳng cần lo lắng việc gì. Nguyên dọn dẹp phòng cho cậu ấy, cũng 3 ngày rồi còn gì... cô thờ dài, tự hỏi nếu là Tae thì điều khổ tâm nhất là gì?

Vài giờ sau, căn phòng trở nên bóng loáng, Nguyên đi lấy ít cháo cho Tae và khi quay lại cô bắt được một khoảnh khắc đẹp nhất của Tae từ trước đến giờ, anh ngồi trên ghế sofa chân để chéo, tay trái đặt trên ghế, ánh mắt lơ phờ và mái tóc rối bời, khuy áo bung ra. Anh quay sang nhìn Nguyên:

- Cô... đã dọn phòng cho tôi à?
- Umh, anh ăn chút gì đi.- Nguyên đặt chén cháo lên bàn.
- Đút tôi đi.- Tae tỏ vẻ nũng nịu.
- Anh lớn rồi, tự mà ăn đi.- Cô vẫn đáp trả với câu nói lạnh lùng như trước.

Ấy thế mà Tae cứ nhìn cô chăm chăm Nguyên bảo:

- Nè, anh có phiền không nếu tôi nhờ một việc?
- Không đâu.
- Thế... anh có đi đến buổi đấu giá ngày 17-9 không?
- Có, cô muốn đi cùng à?
- Ủ, tôi muốn đến đó một lần nhưng không có vé.- Nguyên thờ dài.
- Có có tiền không đấy?
- Đến lúc đó sẽ có.

Soon Tae im lặng nhìn Nguyên một hồi rồi nói:

- Cô cần gì ở đó?
- Ủ, một thứ giúp cho cuộc sống của tôi trở về như trước, tôi sẽ được sống như chính cách mà mình tồn tại.
- Cô biết không trông cô lúc này khác lắm đấy.- Tae cười bảo:- Cô không còn tỏ vẻ lạnh lùng như trước nữa.
- đó là bởi anh không nói chuyện như một tên dâm tặc.- Nguyên cười nhẹ.
- Tôi tệ đến thế sao? Nhưng cô nên cười nhiều hơn đi, khi cười trông cô đáng yêu lắm.Nói rồi cả hai bật cười, lần đầu tiên Nguyên không thấy sợ khi ở gần Tae. Cô hỏi:
- Liệu anh có thể...
- tôi sẽ cho cô, vé đến buổi đấu giá.- Tae cắt lời Nguyên.
- Thật à?- Cô reo lên húng hờ.
- Nhưng đổi lại cô phải thực hiện ba điều ước của tôi.
- Nè, đừng nói là anh muốn tôi làm bạn gái đấy nhé, mơ đi.- Nguyên trề môi.
- Không đâu, trước hết cô hãy coi chúng ta như bạn và thay đổi cách xưng hô, thứ hai: đừng bao giờ đội bộ tóc giả ngắn này nữa và... cười nhiều hơn, hãy luôn cười, như vậy sẽ xinh lắm, còn cái cuối cùng hãy dành một ngày cho tôi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tìm Kiếm Tự Do

Ngay khi Nguyên có cảm giác tốt về gã đàn ông này thì hắn lại trở chứng. Đúng là được nước lấn tới, máu dâm của thằng điên này lại trôi dấy. Tae bước xuống sofa tiến đến gần Nguyên, anh dồn cô vào thành ghế, tay phải chống và tay trái nắm lấy cằm Nguyên kê sát môi vào má Nguyên. Cô thờ dài, ánh mắt tỏ vẻ chán chường. Chẳng ngần ngại cô ụp thẳng tó cháo nóng hổi vào mặt Tae. Mặc cho anh giã giũa lau, Nguyên thờ ơ vô cảm và... lạnh lùng nói:- Tôi nói muốn đi không có nghĩa là sẽ trở thành người phụ nữ của anh.

Tae ôm mặt vì nóng, trừng mắt nhìn Nguyên rồi bước đi vào nhà tắm.

Nguyên quay mặt ra phía cửa sổ, cô nhìn mọi thứ, hoa viên rộng lớn với hàng trăm loại hoa, đài phun nước to hình một mỹ nhân ngư cầm chiếc bình, cánh cổng được bao phủ bởi một lớp bụi hoa hồng dày đặc, một doanh nhân lạ mặt bước vào cổng, đáng vẻ vội vàng, bầu trời trong xanh, mây trắng trôi êm đềm... chỉ một thứ cô chưa thể nhìn thấy... tự do thứ duy nhất mà giờ đây cô không có. Khát khao sự tự do, không ràng buộc, cô ước mình như chú chim trên bầu trời kia, tự do bay khắp nơi... mọi người luôn bảo cô lạnh lùng và cô ước gì trái tim cô cũng thế, chẳng cần phải suy nghĩ về nỗi đau và mọi thứ.

- Cô gan đây, cô gái ạ.- Tae bước ra từ phòng tắm với vẻ mặt hùng hực nói.- Và tôi e rằng cô không thể đến buổi đấu giá đâu.

- Tại sao?

- Như cô biết đấy.- Tae nhúng vai rồi nói tiếp.- hằng năm lễ đấu giá tổ chức một lần và số người tham gia đều ở mức quy định.

- Ủ, Thì sao?

- Mà chỉ có 15 vé cho những người đứng đầu trong tập đoàn của Top Great. Và những người đó mới có quyền tham gia mua bán. Còn lại thì chỉ xem, bình luận rồi ca ngợi nó bằng những bài báo. Nếu cô muốn xem thì cũng được, 30 triệu một vé.- Tae nhếch môi cười.- Liệu cô có đủ điều kiện để mua không? Hãy trở thành người của tôi rồi cô sẽ...

- Đếch cần.- Nguyên cắt ngang lời Tae và phun thẳng câu trả lời tục tĩu ấy vào mặt Tae.

Cô bỏ đi, và điều làm anh ngạc nhiên nhất là... Nguyên đã khóc, những giọt nước mắt vun ra khi cô đứng bật dậy lấy tay che mặt rồi bỏ đi.

Làm một cô gái phải khóc là điều không thể chấp nhận ở một người đàn ông (ít nhất là kẻ sống có trách nhiệm đấy). Một ngày trôi qua, vẫn không thấy Nguyên đến làm, Tae hỏi Julien thì anh bảo:" Cô ấy không về nhà tối qua". Lòng thấp thòm, lo âu, thật không ngờ một tên dâm đảng lại có những cảm xúc thế này cơ chứ, có lẽ hắn "kết" Nguyên rồi chăng. Anh gọi cho Nguyên thì cứ "thuê bao" mãi, 10 phút sau anh nhắn cho cô:

" Cô đang ở đâu vậy?"

Tin nhắn trả lời sau 5 giây:

" Giữa sự sống và cái chết"

Tae hốt hoảng:

" Làm ơn đi, tôi sẽ làm bất cứ thứ gì cô muốn, đừng làm chuyện dại dột mà"

" Thế... anh thề đi"

" Thề?"

" Ủ, Chỉ cần làm theo tôi nói là được rồi.. OK chứ?

Đọc xong dòng tin nhắn, Tae nghiêng rằng, mặt đỏ bừng bừng. "*Xong việc rồi, cô biết tay tôi nhé*". Anh nghĩ rồi đặt điện thoại xuống bàn, mặt quay vào nhà, mông đưa ra cửa sổ, nguẩy mông vỗ vỗ, làm động tác người sao hỏa của cu Shin trong truyện hoạt hình, cuối cùng anh làm hành động của kẻ bị bệnh trĩ lâu năm không chữa, chuẩn bị định nói ra lời thề thì...

- Ha Ha Ha. Cách Cách Cách.- Sau một trận cười đau bụng thì một loạt tiếng máy ảnh vang lên liên hồi ngoài cửa sổ. Anh quay mặt lại thì, trời ơi Nguyên đứng ở ngay đó ôm bụng cười và trên tay là một cái máy ảnh , cô nói cùng tiếng cười chưa dứt hết:

- Nice...Ha ha... Soot! Đẹp lắm..ha ha... tạo dáng nữa đi.

- Đáng đáng cái con khi, cô vào đây ngay cho tôi. Nhanh!- Tae tức giận nói.-Hay nhì, cô bảo với tôi là đang ở giữa sự sống và cái chết cơ mà.

- Thì đúng rồi.- Nguyên tỏ vẻ ngây thơ.-Mái vòm cửa sổ phòng anh hơi nhỏ đấy, ngồi trên đó mà run muốn chết, cứ thấp thòm sợ té xuống.

- Cô... Hay đây, lúc này còn khóc sụt sùi bỏ đi cơ mà. Giờ sao lại?

- Đó không phải nước mắt, thuốc nhỏ mắt cơ.

Khỏi nhìn cũng biết, hai má Tae ứng đỏ vì tức giận khi bị lừa. Quả thật làm một đứa con gái phải khóc là điều không thể chấp nhận nhưng làm trò lố đến mức này thì người ta gọi là đại gái. Lần đầu tiên Nguyên cảm thấy hạnh phúc khi được làm con gái. Được hưởng nhiều quyền lợi và để lừa lọc người khác.

Nguyên ngẩng cao đầu tỏ thái độ ngông cuồng:

- Đưa cho tôi bản đồ của nhà đấu giá, mau.

- Cô nghĩ mình là ai mà có quyền ra lệnh cho tôi.

- À.-Nguyên ngồi xuống ghế, chia những tấm ảnh ra.-Nếu tôi đăng những tấm ảnh này lên báo thì sao nhỉ?Chà... kẻ đứng đầu tập đoàn The Most có những hành động nhố nhăng, như kẻ điên trong bệnh viện... đủ để đẩy cái tập đoàn của anh xuống vực đáy.-Nguyên nở nụ cười tà ác.

Thật đáng sợ, uy hiếp người khác bằng cách này thì có hơi... hèn nhưng yêu cầu không gây tổn hại gì lớn lao nên không sao. Có lẽ Tae cũng hiểu, anh thờ phào nhẹ nhõm rồi nói:

- Cô lấy những tấm ảnh xấu hổ này... chỉ để làm việc đơn giản thế thôi sao?

- Hờ? Không... bức ảnh này là cho chuyện khác.

Nói rồi Nguyên chìa ra xấp giấy và một cây viết ra hiệu yêu cầu Tae vẽ lại bản đồ. Anh thờ dãi, đáp tay lên trán lắc nhẹ đầu tỏ vẻ bó tay, rồi cũng làm theo.

Nguyên ngồi đó; đợi Tae; nhà đấu giá khá to; cấu tạo phức tạp và các căn phòng dày đặc. Tae tự hỏi, sao lúc nào Nguyên cũng vậy, lúc nào cũng bờ phờ, vô cảm, ánh mắt lúc nào cũng nhìn về nơi xa xăm giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Nguyên tìm gì? Chẳng gì cả... ngoài sự tự do, làm người thật khổ. Đòi người vốn là bề khổ, con người được sinh ra chỉ để cảm nhận đau khổ, hành khổ thân xác thôi sao, quá nhiều cái khổ mà con người phải cảm nhận... chẳng có lấy một sự tự do nào hay sao. Cô nhìn xa xăm nhớ đến câu nói của Julien:"*Nghe này Nguyên à, tôi không có ý định xen vào cuộc sống đời tư của người khác, nhưng 15 tuổi vẫn chưa gọi là lớn và có 2 điều quan trọng. Nếu công khai với báo chí rằng cô không phải con ruột của ông Dũng-chủ tịch tập đoàn Dumas, mọi thứ sẽ kết thúc. Nhưng cô không làm thế, giờ lại muốn đâm đầu vào một mớ rắc rối, cô nghĩ sau tất cả mọi chuyện sẽ êm xuôi à?"*

Nguyên biết chứ, biết rất rõ nữa là đằng khác. Lũ môi giới rất nhiều chuyện và không ngừng moi móc tin tức. Có lẽ giờ đây, các tập đoàn khác cũng biết thiên kim tiểu thư của tập đoàn Dumas bỏ trốn rồi, nhờ bọn môi giới cả. Và dĩ nhiên chúng cũng biết cả cuộc hôn nhân chính trị với Abaraxin(Không ai biết mặ hay tên của tiểu thư Dumas cả). Khi đó nếu chúng biết Nguyên không phải con gái ruột mà vẫn giữ vững được tập đoàn Dumas sẽ là một bí ẩn lớn. Biết đâu khi đó lũ Abaraxin lại cố lôi kéo Nguyên về phe chúng. Dù chỉ 15 tuổi nhưng giới giang đến mức này thì không phải dạng vừa đâu. Chưa kể, những kẻ có tham vọng chiếm lấy thứ hạng cao trong Top Great sẽ bám víu lấy Nguyên.

Cuộc sống của cô không những không trở lại bình thường mà còn trở nên rắc rối hơn. Cô sẽ phải lúng sâu vào cái thế giới đầy mưu mô và đen tối đó... đến cả không thể... chạy ra được. Thế là hết.

----- Xin lỗi các bạn vì lâu rồi mình vẫn chưa ra tập mới. mình sẽ cố gắng để ra những tập mới hay cho các bạn z nên các bạn ủng hộ cho tác phẩm này của mình nha ^.^-----

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Không Còn Đường Lui

Tự do là gì? Con người có luôn luôn tìm kiếm nó chăng? Hay tất cả cũng chỉ là những cụm từ mà các nhân vật trong phim thốt lên? Không ai lí giải được.

Cuộc sống của con người nay quá vội vàng. Họ quên đi ý nghĩa của vận vật. Ông trời ban cho ta sinh mạng này thì ta nên biết trân trọng... con người vội vàng đánh mất cả thời gian... họ không có đủ thời gian để cảm nhận vận vật... sau cùng họ cũng chỉ biết làm giàu cho bản thân. Cùng là con người nhưng Nguyên không thể hiểu những gì họ làm, họ đấu tranh vì cái gì, và rồi họ đạt được gì sau đấu tranh ấy?

Cô chỉ cần tự do và không cần gì thêm nữa cả. Thế thôi.

Những suy nghĩ ấy cứ lẩn quẩn trong đầu Nguyên trên chiếc tàu buôn đến Thụy Sĩ. Cô đã trả lại những tấm ảnh đáng xấu hổ của Tae, lấy đi bản đồ nhà đầu giả... và những thông tin cần thiết. Sáng nay, ngày 12 tháng 8, Nguyên thấy những chú mặc vest đen, đeo kính râm, đội mũ đen vành rộng, lón vòn quanh thành phố. Họ là người của Dumas, nhận thấy bản thân đang bị truy lùng cô bèn trốn lên một chiếc tàu buôn, đến đâu cũng được miễn tránh xa tầm tay của lũ Dumas là tốt rồi.

Vẫn còn tận 1 tháng mới đến ngày đầu giá bắt đầu, Nguyên sẽ cố tồn tại cho đến ngày đó.

Khi con tàu cập bến, Nguyên bước xuống cảng với một tâm trạng vô cùng tốt, vì cô chắc rằng nơi này rất xa. Họ sẽ không nghĩ Nguyên đi đến một nơi xa xôi như thế này chỉ để lẩn trốn bọn họ. Nhưng cô đã lầm... trên các sạp báo, những tờ báo trang nhất, tivi, phóng sự, tin tức đều có hình Nguyên ở đây... kèm theo dòng chữ: "Đã tìm được đứa con gái thất lạc bao năm của tập đoàn thế giới Dumas, tuy nhiên hiện đang mất tích, nếu thấy vùng lòng liên lạc số 08***** sẽ có ưu đãi đặc biệt". Ngoài ra còn có những thông tin về cuộc hôn nhân chính trị với Abaraxin.

Nguyên cảm thấy hoang mang nhưng sau một hồi định hình cô lấy lại tinh thần. Lục tung trí nhớ và vạch ra kế hoạch, với quyền lực của Dumas thì tin này có lẽ đã được tung ra toàn cầu và... Nguyên sẽ phải trốn chui trốn nhủi ở khắp nơi. Tuy nhiên...

"Lũ ngu ngốc, đừng nghĩ dùng cách này thì bắt được tôi". Nguyên nghĩ và môi nở nụ cười sắc sảo.

Cô đội mũ lên đầu, bước chậm vào thành phố dò la tin tức. Quả thật một tin rất sốc khiến lũ nhiều chuyện phải lép xép suốt ngày(dù không phải chuyện của chúng).

Ồ đời sao khó sống quá nhỉ? Chẳng làm gì cũng bị người khác bàn tán lung tung. Còn người sinh ra được có cái miệng. Vẫn đang miên mang suy nghĩ thì Nguyên bất ngờ bị một chiếc xe moto vượt tốc độ va phải.

Vì là" va phải" nên cô chỉ bị chấn thương ở vai và khuỷu tay. Nguyên ngã xuống lòng lề đường, vai cô chảy máu, người trên moto bước xuống ra về lúng túng, mọi người xung quanh bắt đầu tụ lại bàn tán, vài người đến hỏi: "Cô không sao chứ?", vài người lại nói: "Gã đàn ông ấy đã tông cô ta đó, đáng sợ thật!", "có sao không nhỉ?"

Gã đàn ông ngồi xuống nâng nửa người Nguyên lên đùi hẳn rồi hỏi:

- Nè, cô ơi, cô không sao chứ? Làm ơn nói gì đi!...

Nguyên tỉnh dậy, mắt còn lim dim.

- Tỉnh rồi à, tiểu thư!

Rồi xong, khỏi nói cũng biết. Dù vẫn đang chịu tác dụng của thuốc tê nhưng Nguyên đã những gì diễn ra. Cô ngồi dậy, quát to:

- CÁI Lũ KHÙNG NÀY, TAO ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG MUỐN KẾT HÔN HAY ĐÍNH HÔN GÌ VỚI HẮN RỒI NGHE CHƯA.

Thái độ của cô khiến cho những người ở đó phải đứng hình. Bác sĩ trưởng đứng cạnh đó giật mình, mất kính tuốt khỏi mặt, mấy thằng vệ sĩ... sợ lùi ra phía cửa... và thằng điên chạy xe quá tốc độ ngồi cạnh cũng phải giật mình, té ghế...

- Ôi chà! Tiểu thư coi thế mà khỏe nhỉ? Ngài chỉ mới phẫu thuật xong nên cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn đấy ạ. - Bác sĩ nói

- Đúng rồi đấy, cứ nằm nghỉ đi. Cô không cần phải đính hay kết gì với ai đâu. - chàng trai đã va phải Nguyên nói.

Chẳng hiểu gì cả, Nguyên đưa mắt nhìn từng người một trong phòng ấy, chăm chăm nhất là thằng cha đã tông vào cô.

- Mấy người là ai?- Cô hỏi.

Khi ngã xuống lòng lề đường, mũ đã văng ra và ất hẳn mọi người đều thấy... Nhưng những người này không phải của Dumas. Nguyên cũng ngờ ngợ hiểu ra vấn đề rồi. Cô chuyển sắc mặt từ ngạc nhiên sang quyết đoán.

- ... Và mấy người muốn gì?- Cô tiếp

- Umh... không gì cả, chỉ là tôi thấy mình nên có trách nhiệm khi làm người khác bị thương...

- Anh không thấy mình bất lịch sự khi nói chuyện với người khác mà không cúi mũ bảo hiểm ra sao? - Nguyên cắt ngang lời hẳn.

Chàng trai cảm thấy ngượng, chỉnh lại tư thế ngồi, từ từ cúi mũ bảo hiểm nhưng gương mặt vẫn tỏ vẻ đắc chí.

- Chà, quả không hổ danh là tiểu thư của tập đoàn Dumas. Cách ăn nói cũng chứng minh là người của giới thượng lưu nhỉ?- Hẳn nói.

Không phản ứng gì mấy, Nguyên thở dài ngoảnh mặt đi tỏ vẻ thờ ơ vô cảm như mọi khi. Không chịu được sự phốt lờ của cô, để phá tan bầu không khí tĩnh lặng này, hẳn tiếp:

- Tôi là Hatter. Picoiner Hatter. Người con trai độc nhất của tập...

- Thôi khỏi giới thiệu, cái màn này nhàm lắm rồi.

Nguyên lại cắt ngang lời hấn rồi bước xuống giường vơ đại cái áo khoác trên sào định ra khỏi phòng thì bị đám vệ sĩ chặn lại, cô quay sang trừng mắt nhìn Hatter. Trong người cô hiện giờ đang phát ra một thứ mà được gọi là "sát khí". Cái nhìn của Nguyên khiến người khác nghĩ Hatter đã gây nên thâm thù với cô. Ánh mắt lạnh như băng không chút cảm xúc, khóe mắt xếch lên rất nhẹ, chân mày không chau lại nhưng có cái gì đó làm lạnh sống lưng bọn họ.

- Có... có... gì từ từ... nói, đừng nhìn ta như thế...- Hatter lấp bắp nói.(Có lẽ hấn sợ "sát khí" của Nguyên)

- Hờ, nói à? Có gì để nói sao? Muốn trao đổi hay giao dịch? Hay... cái người muốn nói là tài sản của tập đoàn Dumas?

Nguyên biết, nếu cô không được làm con gái của ông Dũng thì thằng khốn này cũng chẳng thêm đưa cô vào bệnh viện. Biết chẳng còn đường lui. Cô đánh gan gọi thẳng cho ông Dũng... và nói:" Bố ơi, cứu con, lũ Sadist đang uy hiếp con, híc, tay của con... tay con... chúng làm tay con bị thương rồi bố ơi."

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lời Xin Lỗi Sau 10 Năm

- Ô, cô nghĩ ta không biết à? Con ranh, việc làm của mày tao sẽ chẳng bao giờ quên. Giờ thì đừng hòng rời khỏi đây thêm lần nào nữa.- ông Dũng lớn tiếng mắng vào mặt Nguyên.

Cũng phải thôi, vì cô mà ông ấy đã phải quỵ lạy bọn Abaraxin ấy mà. Sau sự việc hôm ở Thụy Sĩ ông ấy đã cho người đến nói chuyện với tập đoàn Sadist, dù vậy bọn họ vẫn nhường nhịn xin lỗi vì làm Nguyên bị thương.

Cô vẫn băn khoăn không biết mình đã đúng nước cỡ chưa. Thay vì bỏ trống Nguyên tự lộ diện trước họ. Và hơn hết, sự gây rối của cô ở diện rộng nên lần này sẽ có vệ sĩ bám theo. Từng đường thật rồi.

Biết được sự quý quyết đáng sợ của Nguyên. Nếu sử dụng được lượng "chất xám" trong đầu Nguyên đúng cách nó sẽ trở thành con át chủ bài cho Dumas về sau. Mà để nuôi và phát triển lượng "chất xám" ấy, ông Dũng chuyển cho cô về trường Quốc Tế Nổi Tiếng ở Mỹ. Xứ lạ quê người nên Nguyên cũng chẳng thể tác quái tác quái.

Thế rồi nàng quý nữ phải rời xa khu Friendship với... nỗi vô cảm. Không nước mắt, không lời chào. Ở sân bay chẳng ai ra tiễn cô cả,... mà chắc cô cũng chẳng cần.

Ngạc nhiên thay,... mẹ cô đứng đấy. Bà vẫn ăn mặc sang trọng như bao ngày. Bà đang làm gì ở đây? Bà đến để làm gì?

Không làm gì cả. Bà đến để ôm đứa con gái duy nhất vào lòng lần cuối. Nguyên cảm thấy vai mình ươn ướt, như thể có ai đang khóc lên đấy. Cái cảm giác lạnh lẽo, lạc lõng vô cớ, hồi hận, nuối tiếc,...

Mắt Nguyên như đang có "nuốt gì vào trong

- Mẹ xin lỗi.- Bà thốt lên nhỏ đủ để cô nghe thấy rồi dúi vào túi áo Nguyên một lá thư.

Giờ đây Nguyên đã nghe thấy, thứ mà cô thầm muốn nghe. Cổ họng cô nghẹn lại, cô muốn cười nhưng lại không dám. Cô muốn khóc nhưng chẳng biết có nên không. Thế rồi... cô đi... bỏ lại người mẹ vẫn đang khóc nức nở phía sau.

Khi máy bay cất cánh, Nguyên mở lá thư vừa nảy ra:

"Mẹ vô cùng cảm ơn hay nói đúng hơn, mẹ rất vui vì con đọc lá thư này. Mẹ xin lỗi vì thời gian qua vẫn mãi bỏ rơi các con. Các con ở đây là có cả Tuấn nữa à. Thằng bé dạo này sao rồi, khỏe cả chứ. Thật đáng xấu hổ vì trước cuộc sống khốn cực của các con mà người mẹ lại bất lực. Mẹ chẳng thể làm được gì ngoài việc đi theo người đàn ông lạ. Mẹ yêu ba con nhiều lắm, yêu cái nét đẹp thanh bình ở đồi Happiness, yêu cái sự ồn ào của đám trẻ chúng con... yêu cả con. Nhưng những lời này mẹ không thể nói ra được... sau cùng mẹ vẫn là phụ nữ, vẫn yếu đuối. Không như con... con mạnh mẽ như người đàn ông mẹ đã yêu. Hãy mãi mạnh mẽ như thế con nhé, đừng tin và dựa dẫm vào ai ở nơi đất lạ. Mẹ không thể dõi theo con được... con đừng buồn và đừng khóc. Giọt nước mắt chỉ tăng thêm nỗi buồn, hạnh phúc sẽ rời bỏ ta mà đi. Điều đó chỉ chứng tỏ con đang yếu đuối. Mẹ biết những dòng chữ này đã quá thừa thãi với một đứa trẻ bung chãi đường đời nhiều như con. Đây là tất cả những gì mẹ có thể làm cho con. Mẹ con ta sẽ không gặp nhau trong thời gian dài, hoặc có thể là mãi mãi. Mẹ không nói sẽ luôn ở bên con vì cơ bản mẹ không thể. Đừng bao giờ gọi mẹ là mẹ, con nhé! Mẹ không xứng đáng được như thế.

P/s: Mẹ yêu con."

Những dòng chữ... những từ ngữ... những cảm xúc... ấy khiến Nguyên nghẹn lòng. Nước mắt cứ thế tuôn ra, tràn trề 2 bên má rơi xuống trang giấy. Tay Nguyên đã đau giờ trong lòng lại đau hơn. Anh chàng vệ sĩ đứng cạnh không hiểu gì, lúng túng đưa hộp khăn giấy cho Nguyên, hỏi:

- Cô ổn chứ, tiểu thư?

- Vứt nó đi.- Vừa nói Nguyên đưa lá thư cho anh ta.

- Cô chắc chứ?

- Ừ.

"Những thứ đó chỉ làm tôi thêm đau, những giọt nước mắt sẽ khiến tôi yếu đuối, những dòng chữ ấy là nguyên nhân gây nên nước mắt tôi".

Hạnh Phúc là gì?

Liệu hạnh phúc có giống như trang giấy không?

Nếu giấy rách ta sẽ tạo hoặc lấy một tờ giấy khác. Nếu hạnh phúc mất rồi liệu ta có thể tạo ra một hạnh phúc mới không?

Nguyên tự hỏi, liệu lúc ở sân bay cô cũng ôm chăm lấy mẹ rồi nói: "Con yêu mẹ nhiều lắm, mẹ ơi" thì cô có thể cảm nhận được chút hạnh phúc gì trong khoảnh khắc nhỏ nhoi ấy không?

Cảm xúc vỡ òa, Nguyên chẳng biết làm gì ngoài việc cố kìm nén nước mắt chứng tỏ bản thân luôn mạnh mẽ. Ấy thế chứ ngay cả bản thân cô cũng chẳng biết có nên tiếp tục giữ mối thù hận năm xưa không?

Mẹ rời bỏ cô và mọi người mà đi, giờ bà ấy lại nói "xin lỗi". Có thật những lời nói đó là tận đáy lòng? Suốt bao năm như thế giờ lại nói xin lỗi là xin lỗi gì đây.

"Xin lỗi vì bỏ đi?"

Xin lỗi vì không quan tâm các con?

Hay xin lỗi vì cái chết của mọi người?"

- Xin lỗi vì lôi kéo cô chủ vào bất hạnh.- Như hiểu được Nguyên nghĩ gì, chàng vệ sĩ nói.- Bà chủ dặn tôi nói lại với cô như thế.

Thú thật Nguyên cảm thấy khó chịu vô cùng, cảm xúc chẳng rạch ròi, nửa vui nửa buồn. Giờ đây cô chán nản đến cực độ... chẳng biết rồi chuyện gì sẽ lại xảy ra... làm đảo lộn cuộc đời của cô.

- Anh có vẻ thân với mẹ tôi nhỉ?- Nguyên bất ngờ quay sang hỏi anh vệ sĩ.

- À... làm sao... cô chủ biết?

- Đoán mò thôi?- Khuôn mặt Nguyên trở nên sắc sảo khó đoán.

Thấy thế chàng vệ sĩ bật cười rồi nói:

- Ha... Um, quả không sai lời đồn.

- Đồn?

- Càng, lực lượng vệ sĩ cảnh sát của Dumas đều biết đến danh của cô đấy. Trong cuộc tìm kiếm tiểu thư cách đây 1 tháng chúng tôi đã hoàn toàn bất lực. Mọi người đồn thổi tiểu thư là "Ác quỷ bóng đêm".

- Gì cơ?

- Cô thay đổi diện mạo khi ra sân bay, thông tin sang Mỹ của cô chỉ để đánh lạc hướng chúng tôi. Khi nhận ra chút dấu vết ở Pháp thì cô đã cao bay xa chạy sang Thụy Sĩ. Cô cứ gây rối cho chúng tôi chạy qua chạy lại, đã thế còn ẩn hiện bất giác nên...

- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.- Nguyên cắt ngang.

Sau một hồi lặng câm, chàng vệ sĩ hít thật sâu rồi nói:

- Vâng... Tên tôi là Cotter. Tôi đã theo phục vụ bà chủ 10 năm nay rồi. Tôi cũng là một quản gia- đàn em của anh Julien.

Chương 24

Nước Mỹ

Hoa Kỳ

Orlandol

Đất nước cường quốc

Dân số vừa phải

Công nghệ kỹ thuật tiên tiến

Trình độ học vấn cao

Là một nơi hoàn hảo để giới thượng lưu phát triển. Nhiều du học sinh thâm ao ước được đến nơi này. Dù có là một con "điểm" thì cũng mong được kết hôn với đại gia nào đấy ở đây. Có người nói: "Cuộc đời của bạn sẽ phát lên khi được sống trong môi trường sang chảnh".

Nhưng riêng Nguyên thì thấy nơi này chẳng khác gì "hố rác", "hôi thối" mùi của đồng tiền đáng khinh bỉ. Những kẻ hèn hạ sống chỉ vì tiền, có tiền mua tiên cũng được mãi rồi khiến chúng nó điên loạn. Ranh giới gần trung tâm thành phố rác thải chất thành đống, những đứa trẻ ăn mặc rách rưới đi lang thang bới móc từng đống rác. Tâm hồn tuổi thơ bị nhem nhuốc bởi xã hội.

Chiếc xe hơi dừng lại bên vệ đường. Tiếng quát mắng của một người đàn ông. Sau đó họ đuổi cổ người phụ nữ và đứa trẻ tầm 6 tuổi xuống rồi nói: "Đây là nơi mày thuộc về đây, con điểm".

Đúng vậy, xã hội càng phát triển con người càng lún sâu và bãi bùn mà họ tự tạo nên. Dù họ có sang trọng thế nào đi chăng nữa thì hành động vừa rồi chỉ chứng tỏ họ là một đám súc vật.

Nguyên đã dò hỏi chuyện mẹ cô với Cotter, mặc dù hơi miễn cưỡng nhưng anh bảo: mẹ Nguyên... cách đây 10 năm bà đã bị ông "giam cầm". Theo đúng nghĩa đen, bà ấy bị cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, Cotter đã giám sát bà suốt khoảng thời gian đó.

Khi Nguyên hỏi tại sao, anh im lặng hồi lâu:

- Thừa tiểu thư tôi không được biết nhiều ... nhưng có lẽ bà ấy đã làm gì phật ý ngài chủ tịch.

"Ngài chủ tịch". Hấn dùng từ "bà ấy" để nói đến mẹ Nguyên. Nhưng lại dùng từ "Ngài chủ tịch" cao sang trọng rộng để nói "con chó" đó.

Cotter đã thực sự chọc Nguyên "sôi dầm" lên rồi. Nhưng biết bản thân đang lạ lẫm với đất nước, cũng chẳng ai tương trợ, giờ đây đồng tiền là tất cả nên người như Nguyên cũng không ra lệnh hay moi thêm thông tin gì ở Cotter được.

Vâng... nhận biết tình trạng bản thân đang ra sao cô đành im lặng mà chẳng nói gì. Thảo nào trong thư mẹ có đề cập đến Tuấn- Anh trai của Nguyên, bà cũng chẳng biết gì rằng Tuấn cũng tự tử... chỉ vì hành động của mình.

Khác với Tuấn, Nguyên mạnh mẽ hơn anh mình, bản thân tự vượt qua nỗi đau chứ không để nó lấn át bản thân.

- Đưa điện thoại cho tôi.- Nguyên nói.

- Tiểu thư muốn gọi cho ai ạ.- Cotter nói, vẻ tò mò.

- Ừ.

- Tôi có nhiệm vụ phải biết đó là ai ạ.- Cotter khiêm định.

- Digo...!- Định nói nhưng cô chợt phát hiện ra Digotensal bị truy nã nên im lại.

- Digo?

- DJ Lam

Cotter tỏ vẻ hài lòng với câu trả lời của cô nhưng vẫn nghi ngờ gì đó.

- CÁI CON BÉ HƯ' ĐÓN NÀY, EM NGHĨ MÌNH ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY HẢ?

Anh Lam mắng zô điện thoại như thể điện thoại là mặt Nguyên vậy.

Anh tiếp:

- Có biết anh lo cho em lắm không hả? Bỏ nhà đi ư? Đã thế còn chôm luôn cái thẻ tín dụng của anh, em quá...

- Anh im đi, trong đây chỉ có mỗi 10 ngàn, to tát lắm sao?- Nguyên bĩm môi.

- Anh không tiếc chi cái thẻ tín dụng, nhưng nhờ em có chuyện thì...

- Rồi em không có gì cả.

Trong suốt cuộc nói chuyện, tai của Cotter như phình to ra, điều đó khiến Nguyên khó chịu:

- À, em có gặp Julien ở Pháp đấy.- Nguyên cố tình dẫn dắt câu chuyện đến hồi gây cấn để chọc điên Cotter.

- À... cậu Julien ấy hả? Cũng lâu rồi nhỉ? Đạo này cậu ta tốt chứ?- Lam trả lời tình bơ như chẳng biết gì. Mà thật ra anh cũng ngờ ngợ, cô quý nữ đang toan tính chuyện gì.

- Hề?... Julien.- Nguyên tỏ vẻ thất vọng.- Đạo này anh ấy nhiều gái lắm, trong nhà toàn những đoạn phim dâm dục, khắp tường treo những tấm poster 18+. Đã thế ngày nào anh ta cũng dẫn phụ nữ về nhà làm chuyện đồi bại.

- Hả?

- Đã thế anh ấy cũng hay làm biểu tượng Fuck khi đang chào hỏi người khác.

- Gì cơ?- Thật sự biết Nguyên đang toan tính chuyện gì đó... nhưng bêu bao Julien thế này thì... Lam cũng chẳng biết kế hoạch của cô là gì, cái kiểu nói chuyện điên khùng này là sao?

- Im đi, con khốn...

Cotter túm lấy cổ áo Nguyên, trừng mắt nhìn cô, anh tiếp:

- Mà thì biết cái gì, cầm cái mỏ chó lại ngay cho tao. tao sẽ băm vằm mày ra, moi ruột gan của mày treo lủng lẳng trên bàn thờ.

- Hề?... Vậy sao? Thế thì tôi chắc là mình nên đuổi việc cậu đi là vừa.

Ông Dũng gọi điện cho Nguyên báo: Orlandol quá xa nên không thể gửi vệ sĩ sang Nguyên phải đơn thân độc mã sống ở đây.

Đúng như kế hoạch của Nguyên, tổng thẳng vệ sĩ (hay quân gia) đi, cô sẽ tự do... và cũng thuận lợi cho việc... lật đổ chức chủ tịch của ông Dũng.

Ở Pháp, Nguyên có xin ít thông tin cá nhân của Julien với Digotemsal- Cotter là em trai của Julien, cả hai thân với nhau... nên suy ra Julien chính al2 điểm yếu của Cotter. Lúc ra đi Cotter có quay lại nói với Nguyên. - Tiểu thư, cô đúng thật là ác quỷ bóng đêm.

- Cảm ơn, nhưng Cotter này.. Julien là một quân gia tuyệt vời, anh ấy hy sinh hết cho thân chủ của mình. Không quan tâm đến tiền bạc danh lợi cá nhân. Anh ấy khác với anh.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trường Quốc Tế FPR- Orlandol.

Ông Dũng đưa Nguyên đến đây với 2 mục đích. Thứ nhất, nâng cao trình độ và làm quen với các giới thượng lưu; Thứ 2 tổng Nguyên đi nơi xa để cô không thể tác quái tác quái.

Cô quý nữ cũng nhận ra nên bản thân cô không có ý định sẽ nghe lời lão. Nếu cái trường quốc tế gì đấy có trình độ hơn người thì Nguyên hy vọng sẽ học được nhiều chiêu hay ho đối phó với ông Dũng.

Ngày 15-8, Nguyên diện đồng phục đến trường. Đa số các học sinh đều ở biệt thự riêng nên ký túc xá chẳng có ai ngoài Nguyên. Đồng Phục của trường rất đẹp, váy ngắn sọc ren đỏ, áo sơ mi trắng kết nơ dây ở cổ và áo khoác đồng phục màu đỏ sẫm (Nam: áo sơ mi trắng, quần âu đen và cà vạt ở cổ áo màu sọc đỏ cùng áo khoác ngoài màu đỏ sẫm). Dù nói là trường quốc tế nhưng cái lũ con ông cháu cha luôn "chéch bèn" đồng phục theo phong cách riêng. Váy dài, váy ngắn đủ kiểu, vài nơi tối tăm như nhà kho của trường luôn có những âm thanh kỳ quái như: "Đừng mà"; "dừng lại đi"; "Nhẹ thôi"...

Hóa ra trường quốc tế là thế này đây. Để tránh gây chú ý Nguyên đã nói giáo viên chủ nhiệm là không cần giới thiệu học sinh mới làm gì cho phiền cô sẽ tự lo liệu. Giáo viên là người ưa chưng diện nghe thế nên mừng lắm. Nguyên nghe lỏm được vài câu chuyện rằng vị cô giáo ấy đã nhiều lần làm tình với học sinh nam.

Ở trường các học sinh đều có lịch học riêng, chỉ mỗi thứ 2 là chung một lớp để trao đổi với giáo viên chủ nhiệm hai ba câu rồi thôi.

Mà hôm nay là thứ 3 nên Nguyên chỉ việc hoàn thành tốt lịch học trong thời khóa biểu.

Sáng 8:30 tiết Hóa học, lớp được thiết kế theo kiểu học viện thành ra giáo viên chỉ dạy mà không cho học sinh phát biểu. Nói chung theo Nguyên thì cái trường này rồi chán.

Tối đó cô gọi cho Digotemsal để hỏi vào thông tin, theo cách nói chuyện ông ấy có vẻ vui khi ai đó hỏi hang mình.- Thế, cháu đạo này thế nào?

Ông hỏi một cách tự nhiên như thể đang nói chuyện với cô cháu gái:

- Ừ thì cũng tạm.

Nguyên kể cho ông ấy nghe về chuyện mình chuyển đến trường mới. Nghe xong, ông nghiêm nghị nói:

- Cháu biết không Nguyên, cháu không phải người thân của ta và ta chẳng phải ruột rà gì với cháu. Nhưng ta muốn cháu nghe những điều này, điều mà một người thân nên nói..

Ông cho Nguyên biết nhiều chuyện về ngôi trường mà cô đang học. Tránh xa những tầng lớp khác càng nhiều càng tốt vì đa số những mối quan hệ xung quanh giới thượng lưu đều vì mục đích cá nhân.

Tránh gây sự chú ý; đừng bao giờ kết bạn; cả tin là mối nguy ngại; có gặp người quen cũng giả vờ như không quen; nếu có ai đó bị bắt nạt hãy làm như không thấy gì; nếu thấy những hình ảnh dâm dục hãy làm như thể đã trải qua rồi;... Và... Người của tầng lớp thượng lưu trên khắp thế giới đang được đào tạo tại ngôi trường này.

Điều đó có nghĩa Aki, Aren, Soon Tae,... đều ở đây. Nguyên đoán nguy cơ rất cao mình sẽ phải đối mặt với bọn họ nhưng tốt nhất hãy cố hết sức tránh khỏi mọi phiền phức.

Đã 5 ngày trôi qua, việc học lẫn các hoạt động của Nguyên vẫn diễn ra êm xuôi... Cho đến hôm nay, thứ 2. Cả trường làm lễ chào cờ, thầy hiệu trưởng nêu tổng kết tuần rồi, khen lũ « lăm tiền » vì những thành tích của chúng. Trò này nhảm quá nên Nguyên trốn biệt lên sân thượng.

Tình cờ cô gặp một nhóm nữ sinh đang chuẩn bị làm « chuyện ấy » với MỘT học sinh nam. Quan sát tình hình thì cậu thanh niên này có vẻ điển trai, đám nữ sinh kia thì... cũng tạm trong top những đứa chánh nhất thế giới, theo phán đoán của Nguyên thì đây có lẽ là tình dục hội đồng được kể trong truyền thuyết.

- À... Thật sự xin lỗi vì đã phá hỏng cuộc vui của mọi người. Chào cờ đã bắt đầu nên... tôi chắc là mình sẽ... Pye.

Nói rồi Nguyên chuồn thật lẹ, vì nếu ở lại đây thêm phút giây nào ắt hẳn họ sẽ hỏi: « Muốn tham gia cùng không? »

Cái trường có khi lại công ty bất động sản tình dục không chừng nhưng nghe theo lời dặn của ông Digotemsal, Nguyên đành cố gắng bỏ ngoài tâm trí những hình ảnh đó.

Thường cô sẽ về ký túc xá nấu mì tôm vào bữa trưa nhưng vì hôm nay là thứ 2 nên cô phải ăn ở hội trường. Bít tết thịt bò Úc, súp bào ngư... rượu vang, nhìn vào bữa trưa Nguyên bĩm môi. Dân trường thì không có để ăn, bữa trưa ở đây lại quá dư dả.

Đang đảo mắt liên tục để tìm cách nào đem bữa trưa này về, Nguyên sẽ chia cho đám nhóc ngoại ô thành phố thì thằng học sinh dâm dục mà cô đã gặp trên sân thượng, hần bước đến ngồi cạnh bên cô:

- Chào cô em, tên anh là Jon. Chúng ta đã gặp nhau trên sân thượng, nhớ không.- Hấn nói.
- Không, tôi chưa từng gặp anh.- Nguyên lạnh lùng và trả lời với hy vọng sẽ không tiếp chuyện với hấn nữa.
- Ôi đau lòng thật, sao em có thể quên đi một người như anh cơ chứ.- Hấn ôm mặt tỏ vẻ.
- ...- Nguyên im lặng vẫn đang đang nghĩ cách « chôm » bữa trưa về.
- Thôi được rồi thế giờ ta làm quen nhé. Tên em là gì?
- Không liên quan đến anh.
- Thôi nào, anh đã tự giới thiệu về mình rồi mà.
- Chỉ mỗi cái tên.- Nguyên chỉ trả lời cho có mà không thèm nhìn vào mắt anh ta.
- Um... Em giỏi thật. Anh là Wathan Jon, con trai nhất của quý tộc Wathan. Anh 17 tuổi, thích những cô gái quyến rũ và ... Lạnh lùng như em đấy.- Hấn nháy mắt với Nguyên.- Thế còn em.
- Đã nói rồi không liên quan đến anh.
- Nhưng...
- Giới thiệu hay không là quyền của anh, trả lời hay không là quyền của tôi.

Nói rồi Nguyên đứng dậy bỏ đi hy vọng sẽ chấm dứt cuộc nói chuyện này. Nhưng không, thấy thế Jon cũng đứng dậy nắm lấy tay Nguyên kéo cô vào người hấn. Tay kia đưa lên cầm cô, kiểu như sắp hôn Nguyên.

- Cô cứng đầu thật nhì? - Hấn vừa nói, môi hấn chỉ còn cách môi cô 2 cm

Bình thường Nguyên ít nói và cư xử khá lạnh lùng, đó là vì cô không muốn ai chạm vào ranh giới của cô cả. Cái ranh giới như là ... Tạo nên sự khó chịu giống cái mà Jon đang làm với cô.

Không tỏ vẻ khó chịu, tức giận hay ngại ngùng. Nguyên nâng mạnh đầu gối lên trúng vào « Trung tâm » của Jon, hấn cúi xuống nhấn mặt ôm lấy « Trung tâm » của mình. Như chưa vừa ý Nguyên dùng tay nắm lấy đầu hấn cúi thẳng xuống bàn thật mạnh rồi bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hội Học Sinh

"Mời học sinh Lê Quang Nguyên đến phòng hội học sinh gấp. Xin nhắc lại..." Vì hành động ẩu đã lúc đó Nguyên bị triệu tập để "xử tội". Nói là "xử tội" vì cô biết bản thân vừa làm một việc động trời. Chưa có đứa con gái nào dám đánh nhau dã man như cô. Tuy nhiên điều lấy làm lạ là mọi người nhìn cô với ánh mắt thêm thường như thể họ muốn được thể chỗ cho cô. Nguyên không hiểu và cũng không muốn hiểu đoán sơ thì cái hội học sinh gì đấy ẩn chứa thứ kì quái khiến mọi người nhìn cô như thế. Đến cuối đại sảnh một cánh cửa lớn mở ra, Nguyên không ngần ngại bước vào. Bên trong cứ như một cung điện hoàng gia Anh, lộng lẫy, uy nga, mọi thứ đều lấp lánh đến lóa mắt. Ngó loanh quanh cô tìm được vài gương mặt quen thuộc, Aren, Soo Tae và cả thằng khốn Aki. Hấn trông không mấy ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, hai người kia thì ngược lại chẳng những ngạc nhiên mà mắt cứ như trợn ngược tròn. Nghe theo lời dặn của Digotemsal, gương mặt Nguyên vẫn giữ trạng thái lạnh lùng không chút cảm xúc rồi hỏi: - Đây là hội học sinh phải không? - Vâng... và chúng ta lại gặp nhau nữa rồi, vui không? - Aki hỏi với vẻ mặt tinh quái - Nguyên sao em lại ở đây? - Chuyện này là sao? Aren và Soo Tae hỏi với vẻ mặt tức giận. - Thế kêu tôi đến đây làm gì? - Cô trả lời với vẻ mặt tinh bơ - Vẫn không nhận ra tội của mình à? Một chàng trai vô danh lại xuất hiện, tưởng đi rất oai nhưng với cô nó được gọi là vênh váo, theo sau là một thằng nhóc vênh váo không kém Chẳng biết là ai nhưng cô đặc biệt danh cho cả hai là : vênh váo lớn, vênh váo nhỏ - Không nhớ những gì mình đã làm vào bữa trưa hôm nay à? Vênh váo lớn nói, Nguyên tỏ vẻ ngờ ngợ: - À và bây giờ tôi phải chịu trách nhiệm ? - Phía nạn nhân không yêu cầu nhưng trong ngôi trường này chúng tôi cấm tiệt những hành động bạo lực. - Thế hành động tinh dục thì được chứ gi- Nguyên bím môi - Gì...? - Không gì cả ... mà quan trọng hơn các người kêu tôi đến đây có việc chỉ? Nguyên tỏ vẻ khó chịu. Mà cô nhìn kỹ thì trong căn phòng này toàn là giai nhân thảo nào lúc đấy mọi người nhìn cô với ánh mắt thêm khát. - Hai người ngắm đủ chưa? - Nguyên đành cất tiếng khi không chịu nổi ánh mắt ra-da của hai vênh váo chạy dọc khắp người. - Đủ rồi...- Vênh váo lớn nói tỏ vẻ ngượng ngùng. Hấn bảo giới thiệu sơ lược về hội học sinh chút để người mới như cô khỏi thắc mắc. Tên hấn là Bok Do, người thừa kế chính thống trong tập đoàn Help- đứng đầu của top great, đồng thời là hội trưởng hội học sinh. Vênh váo nhỏ thấp hơn tôi một tuổi gia đình nó chuyên sản xuất vũ khí hạt nhân cho chính quyền thế giới- đứng thứ 2- hội phó. Ba người kia biết rồi nên khỏi cần nói. - Mà dù gì thì ta cũng nên mời quý cô Dumas đây dừng ít trà rồi trò chuyện đã nhé. - Bok Do nói đôi mắt xé lên tỏ vẻ quý quyết. - Phải đấy Nguyên à, chúng ta cần nói chuyện- Aren nói - Cần lắm đấy- Soo Tae nói với vẻ mặt mang chút giận dỗi. - Tôi và cô thì có thể nói bất cứ lúc nào- Aki nói - Tôi thì không nghĩ chúng ta có gì để, xử phạt hay gì đó thì làm ơn nhanh cho, tôi không

có nhiều thời gian. Nguyên phải về sớm để thủ tiêu bữa trưa nếu không cô lao công sẽ cho nó xuống "địa ngục" mất - Chị gái đang vội làm gì à?- Ginta nói với vẻ mặt sắc sảo. - Chúng tôi cần biết về mọi thứ, chuyện này là thật sao Nguyên?- Soo tae hỏi và Aren gật đầu với đồng tình - Tai nghe không bằng mắt thấy các người cứ tự nghe và tự hiểu đi- Cô lạnh lùng bước đến chỗ Bok Do, nói: - Vậy giờ ta phải làm gì? - Kí giấy kiểm điểm và hy vọng sau này đừng tái phạm- Bok Do nói - Kí thì được nhưng đừng tái phạm thì không chắc- Nói rồi Nguyên nở nụ cười ranh mãnh. -Ồ chị gái cười trông đáng yêu đấy chứ !- Ginta cười nói - Đẹp ngay cái kiểu cười tình dục tuổi teen ấy đi. - Nguyên nói mà chẳng cần nhìn vào mắt cậu - Có biết vì sao bên nạn nhân không kiện em không?- Aren nói khuôn mặt tỏ vẻ thất vọng - Không biết và cũng không muốn biết. Tôi bận lắm nên chúng ta sẽ uống trà nói chuyện sau. Nói rồi Nguyên bỏ đi đóng sầm cửa - Cô ấy lúc nào cũng như thế à, Aki?- Bok Do hỏi - Không trước đây cô ấy không như thế...- Aki thở dài buồn bã-... Cô ấy thay đổi quá nhiều. - Tôi thật sự chẳng hiểu đã có chuyện gì xảy ra với Nguyên của tôi vậy nà- Aren lo lắng - Ai nói cô ấy là của cậu! Cả Aki, Soo Tae và Ginta đều đồng thanh phản bác với vẻ mặt giận dữ. Chắc Ginta cũng đã phải lòng Nguyên rồi, trước giờ chưa ai nhìn thấu được nụ cười kiêu ây của cậu ngoài Bok Do... nhưng cô thì không cô xuyên thấu chúng mà chẳng cần nhìn vào chúng. Nguyên đã thật sự xâm nhập và nhìn thấu cả ranh giới của ginta... - Aki, ắt hẳn cậu biết vì sao cô ấy lúc nào cũng lạnh lùng như thế chứ?- Bok Do hỏi - Ừ,,, lúc trước khi nhìn vào mắt cô ấy tôi thấy tất cả... nhưng giờ thì không...chỉ ít thì tôi biết mỗi nguyên do.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đó Không Phải Bản Chất Thật Của Anh

Bok Do có vẻ trầm ngâm khi nghe câu chuyện của Aki. Những người khác không khỏi ngạc nhiên (lẫn hoảng sợ), Aren đã khóc khi biết quá khứ đau buồn của cô. Ginta và Soo Tae nữa thấy bản thân quá sung sướng và hạnh phúc nữa còn lại thấy cảm phục sự chịu đựng thần kỳ của Nguyên.

(Dĩ nhiên Aki đã thay đổi đôi chút về việc cô không phải con gái ông Dũng).

Trên đường ra ngoại ô Bok Do thấy Nguyên đang hí hục kéo hai bị đồ đi hướng ra khu ổ chuột olean.

Anh dừng xe lại hỏi:

- Học sinh, đang làm gì vào giờ này thế?
- Chào hội trưởng, những việc tôi đang làm vào giờ này chẳng liên quan gì đến anh hết.

Nguyên đáp lại với nụ cười ranh mãnh kèm theo cái nhếch môi tỏ vẻ khó chịu khiến Bok Do. Trước giờ chưa cô gái nào dám làm thế với anh cả, anh tự tin vào sự đẹp trai của bản thân nên cho rằng ai cũng phải nhường.

Nhưng Nguyên thì không, cô bỏ đi ngay sau đấy. Tiếp tục kéo lê những bị đồ trên mặt đường.

Bok Do tiến xe đến nói:

- Cô vào xe đi, Olean còn xa lắm.

Nguyên chăm chăm nhìn vào anh tìm chủ đích là gì. Đột ngột tốt tính lạ thường, cô đành gật đầu chấp nhận dù hơi miễn cưỡng.

- Đó là gì đấy?- Bok Do hỏi tay chỉ vào bị đồ.
- Thức ăn... Tôi đem cho lũ trẻ ở ngoại ô.- Nguyên trả lời và mặt vẫn dăm dăm nhìn ngoài cửa sổ.
- Chúng nó có vẻ giống cô nhĩ? Đói khát và thiếu thốn...
- Chúng đang được sống và làm chủ cuộc đời... Nhưng tôi thì không.
- ...-
- Anh đang làm gì ở ngoại ô thế?
- Tham gia một buổi dạ tiệc nhằm khai trương « vùng đất mới».
- Anh có vẻ tự hào nhĩ.
- Thì ít nhất tôi không hèn mọn như ai kia.
- Anh biết không... Tôi nghĩ bản chất thật của anh không trầm và ít nói lạnh lùng như ở trường.

Một câu làm Bok Do không khỏi ngạc nhiên, miệng chữ ơ, mắt mở to như thể hiện sự phấn khởi bí ẩn, nhưng nhận thấy nụ cười dí dỏm của Nguyên, anh thu về trạng thái lạnh lùng nói:

- Vậy theo cô bản chất của tôi là gì?

- Ủm... Anh... là một ông « hoàng » lắm lời, phiền phức, thích nói đùa trêu chọc người khác ưa cười nói, đùa giỡn, thích khám phá thế giới, tìm hiểu mọi người, thường rất bất lực với những vật cản như ba mẹ, sự nghiệp. Ngoài ra anh rất muốn có bạn, một người bạn thật sự không sống vì đồng tiền. Nói đúng hơn, bản chất của anh là một đứa con nít lớn xác thích trêu đùa,... Nhưng không muốn người khác nhìn anh như một kẻ tầm thường nên lúc nào cũng tỏ vẻ quý quýet đa mưu như thằng " khựa " Aki..

Câu trả lời của Nguyên làm khuôn mặt Bok Do tươi hẳn ra, như thể vừa tìm được món đồ thất lạc nào đấy. Anh nhìn cô chăm chăm mà chẳng nói nên lời, anh thắc mắc, anh tò mò, làm sao Nguyên biết được điều đó.

Tuy nhiên, kết thúc câu nói cô quay sang cười:

- Nhưng tôi nghĩ, người bạn kết thân với anh khi họ kết bản chất thật của anh chứ không phải vì tiền.

Khi Nguyên nói xong, xe dừng lại, cô không chần chừ thêm phút giây nào cả để tránh bị « tra khảo ». Bước xuống xe nhưng vẫn ngoảnh lại cười:

- Cảm ơn nhé, hội trưởng.

Nói rồi Nguyên quay lưng đi, cô nghĩ Bok Do thật đáng thương. Con người tạo ra thế giới cho họ sống nhưng rồi lại không thể làm chủ cái thế giới đó. Gia đình của Bok Do được xem như xấp xỉ với ti phú, họ tạo ra nhiều thứ, tạo ra thế giới thượng lưu nên bây giờ những suy nghĩ, những thành kiến đang bầu vùi làm tổn thương bản chất thật của anh.

* * *

Nguyên dừng lại nơi những ngôi nhà rách nát, cũ kỹ, không mái che, không cửa sổ, những đứa trẻ nằm lăn lóc ngoài đường cạnh các núi rác. Vài đứa nhóc khỏe mạnh cùng bố mẹ (hoặc chỉ là hàng xóm) đi bới móc tìm thức ăn nơi đồng rác ấy. Họ dừng lại nhìn Nguyên chăm chăm.

- Trong thành phố... Dư thức ăn...mọi người có muốn dùng chung không?- Cô nói về ngập ngừng- Tôi không có ý xấu gì, chỉ là lũ người của giới thượng lưu không biết trân trọng thức ăn nên tôi chôm ít về...cùng ăn chứ?

Sau câu nói ấy là một nụ cười hoà nhã.

- Cô là ai?- Một ông cụ lưng còng, tay chống gậy ăn vận rách rưới nhưng vẫn có điều gì đó ở ông khiến mọi người đều tỏ vẻ kính trọng.

- Nguyên... Lê Quang Nguyên.

- Đứa con gái của Dumas sao lại ở đây?

- Bởi vì..

Khuôn mặt Nguyên trở về với vẻ trầm cảm vô tâm, cô nghĩ đến những gì đã trải qua, đau khổ, khó khăn, nước mắt, nụ cười, nhắm chặt đôi mắt hồi lâu, cô cất tiếng:

- Vì với tôi hạnh phúc thật sự không nằm ở đồng tiền, tôi không giống họ, tôi làm những gì tôi muốn mà không trái với lương tâm. Và lương tâm tôi đặt ở sự tự do, sự công bằng, tôi không đòi hỏi hạnh phúc và cũng không thích tước đi hạnh phúc của người khác... Nhưng những gã khốn trong đây thì lại quá dư đã hạnh phúc, không biết trân trọng ... Lòng trâu dạ chó chỉ biết đến bản thân. Những gì của chúng là của chúng, những gì không phải của chúng cũng là của chúng. Vâng... Chúng đã lấy đi tất cả của tôi...châm ngôn của tôi: nếu họ lấy đi bất cứ thứ gì của tôi, tôi sẽ bắt họ trả giá gấp đôi, nếu họ không lấy đi gì cả tôi cũng bắt họ phải trả giá gấp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Là Gì?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.